

SAC KONTAKT

AUGUSTI
7-8/91
Årgång 71

Tillbringar en ljuvlig men alltför kort semestervecka – långt från telefoner, fax, post – vid en nordbohuslänsk fjord.

Sannäs är gammal stenhuggarbygd och fiskeläge. Medan kusten ännu levde och inte bara hankade sig fram, fanns planer på att låta fjorden fortsätta, via en kanal, för att undkomma den obönhörliga Tjurpannan, där så många båtar gått i kvav.

Det blev inget av den saken. Inte heller fick AB Atomenergi bygga ett plutoniumverk vid den vackra fjorden. Idén är så befängd att man baxnar.

Det borde räcka med vad västkusten fått ta emot av tung och smutsig industri. Hisingen är till stora delar ödelagt, liksom Stenungsund och Brofjorden.

På väg till min hyrda stuga uppe på berget, och med en vidunderlig utsikt över fjorden ända bort till lotsutkiken på Hålsö utanför Havstensund, passerar jag flera gånger en hållristning i naivistisk stil.

Framför den står oftast en Mercedes parkerad, och jag antar att husägaren velat göra sig viktig. Läser förstrött EmilkransSkabb, skrivet i en båge, och undrar vad det betyder.

När en av den svenska sommarens oundvikliga gråvädersdagar inträffar och man inte stressar iväg till badstranden, upptäcker jag en liten informationstavla fastskruvad i berget, av det där omisskännliga kommunala eller hembygdsförenings-snittet.

Dessa ristningar på berget är från 1904. Då utbröt en strejk då löneförhandlingar inom stenindustrin strandade. Bilden till vänster föreställer en norsk stenhuggeriföretagare. Han hette Nedram och han fick till slut öka på lönen med 5 öre per meter färdig kantsten, därav den fallande 5-öringen.

Bilden till höger är av en strejkbrytare. Hans namn var Emil Kranz, men fick öknamnet Skabb efter detta.

Texten är skriven av Föreningen samarbete i Sannäs. Tyvärr finns inga uppgifter om huruvida det någonsin förekommit på annat håll att stenhuggare använt sig av hållristningar som propaganda eller information. Möjligt är att det här i Tanums kommun, med sina stora hållristningar från bronsåldern, föll sig naturligt.

Trots de uppenbara konstnärliga bristerna är det glädjande att se hur forna kamrater använde sig av traditionen för att brännmärka förtrycket – och att en modern förening lyfter fram och vårdar också den delen av historien.

Och jag vågar sätta en tia på att Kranz flyttade därifrån så snabbt han kunde.

SAC-Kontakt JULI-AUGUSTI -91 INNEHÅLL

3

Olika sätt
att kämpa

5

Cykla går
inte att
beskriva

6

VARSEL!
BLOCKAD!
STREJK!

10

Rapporter
från när
och fjärran

14

Manstacket
under lupp

18

Chefens far
kassör i LS!
Fackligt.

21

Paradoxer
under lupp.
Debatt.

26

25 tjejer
i Dellen!

28

Kryssa med
Kontakten

SAC-Kontakt är SAC-Syndikalisternas medlemstidning och utkommer varje månad utom vid dubbelnummer.

Redaktör och ansvarig utgivare:

Katia Henry

Redaktion:

Dahlströmsgatan 22, 414 65 Göteborg

Tel och fax: 031-42 41 14

Manusstopp för nr 9 är 27 augusti,

utkommer ca 25 september.

Andra nyttiga telefonnummer:

SACs expedition: 08/673 35 59

SACs adressregister: 08/673 64 93

SACs försäkringskontor: 031/11 86 95

SACs industrisekretariat: 026/61 20 22

A-kassan: 08/673 46 43

(9.30–12, 13–14, fred 9.30–12.00)

SAC-Kontakts postgiro: 7 11 31-7

OMSLAG:

och sista sidan: Hållristningar från Sannäs.

Bild: red.

Tryckt hos Tryckeri AB Federativ 1991.

På klorfritt papper.

Förhandlingar en kampform

”Arbetarklassens frigörelse måste vara dess eget verk.”

”Besluten skall fattas av dem som berörs.”

Av alla syndikalistiska teser (tugg, tugg) är dessa kanske de mest centrala. Inom sig rymmer de nästan allt det som gör SAC till den unika organisationen faktiskt är.

I ett samhälle präglad av passivitet och experttro är det dock lätt hänt att det inte blir mer än just tomma teser. Även vi syndikalister har idag alltför lätt att överlåta såväl jobb som ansvar på andra kamrater.

Även bland syndikalister finns det de som ej kan släppa ifrån sig ansvar, som gör sig ”oumbärliga” och därmed passiviserar andra. I hur många LS är det inte så att ett fåtal medlemmar gör jobbet, medan resten, i bästa fall, tittar på och applåderar?

Inte minst tydligt blir detta mönster, och de många negativa effekterna av det, om man tittar på ombudsmannaverksamheten. Ombudsmännens främsta uppgift är enligt stadgarna att *biträda* LS vid avtals- och löneförhandlingar samt vid uppkomna tvister rörande arbetsavtal..., i de fall som LS inte själv klarar av. (Vår kursivering.)

Ökade kunskaper

Tolkningen av denna paragraf borde inom en syndikalistisk organisation vara tämligen självklar. När en förhandlingssituation eller en tvist uppstår går LS, tillsammans med den berörda medlemmen, igenom ärendet och drar upp riktlinjerna för hur det skall lösas.

Om man upplever att dessa förberedelser, t ex på grund av bristande kunskaper, inte är tillräckliga eller att man trots det behöver hjälp i själva förhandlingen – då tar man kontakt med ombudsmannen. Tillsammans med denne går man sedan igenom och slutför ärendet. Förhoppningsvis med såväl en seger som med ökade kunskaper i bagaget.

Denna ”självklara” tolkning är dock ofta bara en dröm. I realiteten blir tolkningen istället snarast den att ”biträda” för ombuds-

mannen är lika med ”göra själv” och ”i de fall...” vad gäller LS är lika med ”de allra flesta”.

Följderna av detta är många och nästan alla är de negativa för såväl den berörda medlemmen, ombudsmännen och organisationen som helhet.

- Den enskilde medlemmens unika kunskaper i ärendet tas inte tillräckligt tillvara, vilket kan inverka negativt på själva förhandlingen.

- Varken medlemmen eller LS får de kunskaper som de skulle kunna ha nytta av vid nästa förhandling.

- Ombudsmännen hamnar i ett ekorhjul

och hinner inte ägna sig åt sina andra arbetsuppgifter, varav den säkerligen viktigaste är att sprida kunskaper om hur man förhandlar och driver facklig verksamhet, vilket medför att andra LS saknar kunskaper för att genomföra egna förhandlingar, och ringer efter ombudsmannen...

Den i inledningen beskrivna (”dubbla”) passiviteten är en av grundorsakerna till att den ovan beskrivna situationen uppstått, men det finns naturligtvis fler.

Politiskt perspektiv

Det faktum att förhandlingsverksamheten

ibland kan verka avskräckande komplicerad har säkert ibland medfört att vi istället prioriterat andra verksamhetsområden. Inte sällar har vi då också glömt att se dessa ur ett fackligt perspektiv och istället valt att behandla dem på ett mer renodlat "politiskt" sätt. Vi har helt enkelt valt att syssla med administration, "organisering" och politik och sett förhandlingsverksamheten som en angelägenhet främst för ombudsmän och de närmast sörjande.

Ändå är förhandlingsverksamheten det som borde vara själva navet i en syndikalistisk organisation.

Det är bara ute på arbetsplatserna, i den konkreta kampen för bättre villkor, miljö och löner som vi kan visa att syndikalismen och SAC är alternativ värda att räkna med.

En kampform

Det är bara genom att angripa miljöproblem, solidaritetsfrågor, militarism med mera med fackliga kampmetoder som vi kan visa att det är de som kan påverka produktionen och dess villkor som bestämmer samhällsutvecklingen, inte de som springer i politikens korridorer.

Förhandlingsverksamhet, kamrater, är en kampform. Dess nästa steg heter varsel, strejk och blockad. Var, när och hur denna verksamhet skall bedrivas är frågor som borde genomsyra varje sektions-, syndikat- och LS-möte.

För det är härifrån, inte från ombudsmännen, som initiativen och kampviljan måste komma. Det är också här den enskilde medlemmen måste finna stöd och få hjälp att föra sina strävanden vidare. Oavsett om det gäller att försvara medlemmens rätt mot orättfärdiga arbetsgivare eller att själv gå till ofsensiv, så är facklig självverksamhet en förutsättning för varaktig framgång.

Samtidigt är vi självklart medvetna om att vi alla har krav och förväntningar på oss som ibland gör det svårt eller rent av omöjligt att även engagera sig i SAC. Arbete, familj eller

"bara" vårt legitima behov av vila och avkoppling gör kanske att medlemskapet i SAC främst blir en markering av ideologisk tillhörighet och endast i undantagsfall leder till någon form av aktivitet.

Roligare möten

Ändå tror vi att just förhandlingsverksamheten är det som skulle kunna göra våra möten både roligare och mer meningsfulla – och därmed också på sikt mer välbesökta.

Tänk om alla diskussioner som förs i arbetsplatsernas fikarum, om alla våra drömmar om en bättre och rättvisare värld om-sattes i förhandlingar!

Tänk om alla dagens ärenden berikades med den idérikedom, kampvilja och solidaritet som vi i våra bästa stunder är mäktiga!

Tänk... vilka chanser till stimulerande och konstruktiv verksamhet vi då skulle ha!

Träna på ärenden

Men, som sagt, denna verksamhet måste utgå från de enskilda medlemmarnas – Dina – kunskaper och erfarenheter. Ombudsmännen kan lagar och avtal men de olika arbetsplatsernas problem och möjligheter är det bara de som arbetar där som känner.

Den fackliga verksamhet som märks och leder framåt i positioner och medvetenhet måste alltså startas och drivas av medlemmarna själva – se t ex Pripps och Tomteboda. Om ombudsmännen skall ha tid och möjlighet att *biträda* med sina specialkunskaper och om vi själva skall kunna skaffa oss de kunskaper vi behöver så måste vi, hur läskigt det än ter sig, börja träna oss på de ärenden som redan finns!

Att ombudsmännen mer än gärna "delar med sig" och ställer upp som handledare vet vi. Dels därför att deras nuvarande arbets-situation, på grund av för många ärenden, ofta är ohållbar, dels därför att de delar vår här redovisade uppfattning om vikten av facklig självverksamhet, men också, natur-

ligtvis, därför att möjligheten att biträda och utbilda aktiva syndikalister skulle vara en mer stimulerande arbetsuppgift än att genomföra ändlösa rutinförhandlingar.

Trend i SAC

På några ställen i landet är den här skisserade verksamheten redan verklighet, på andra ställen är den på väg. Över huvud taget tror vi att facklig självverksamhet och ett mer "fackligt" perspektiv även på övriga samhällsfrågor är en trend inom organisationen.

Syftet med denna artikel har varit att stödja och peka på nödvändigheten av en sådan utveckling. Skälen till detta är många. SACs ekonomi, ombudsmännens arbetssituation med mera, men det viktigaste skälet är ändå ideologiskt.

Medlemmar behövs

Syndikalism går ej att förena med det passiva överlåtandet av ansvar på andra. Om det är vi som skall befria oss själva och om de initierade och sant demokratiska besluten skall tas av oss, då måste vi ge SAC en form och ett innehåll som får fler medlemmar att känna att de behövs och kan engagera sig i verksamheten.

Till sist, kamrat!

Oavsett om du är "passiv" eller "aktiv", den här förändringen måste vi genomföra tillsammans. Problemen och möjligheterna på arbetsplatserna har vi gemensamt, alla perspektiv behövs och förhandlingsverksamhet är som sagt dj-igt kul!

Jonas Agdur
Reijo Vuori

J Agdur är medlem i Stockholms LS och sitter i AUREijo Vuori är medlem i Gävle LS och är förhandlingssekreterare

Säger sig veta hur vi kan cykla

Den kniviga frågan om hur det är möjligt att cykla utan att trilla av är på väg att lösas.

Detta hävdar G Franke, W Suhr och F Reiss i en rapport från Oldenburgs universitet (Journal of Physics II, 116:1990).

Men det finns all anledning att vara på sin vakt! I mekanikens långa historia har ofta försök att förklara cykling visat sig bygga på överförenklade teoretiska modeller med ogiltiga slutsatser.

Illavarslande nog har herrarna från Oldenburg förenklat sin modell till att enbart gälla en person som balanserar cykeln genom att förskjuta kroppens tyngdpunkt i förhållande till cykelhjulens angreppspunkt mot vägbanan. Det vill säga någon som lagvidrigt cyklar utan att hålla i styret.

Däremot förklarar inte teorin hur energiskt svängande fram och tillbaka, kombinerat med ivrigt manipulerande av cykelstyret, både kan vara en säker och effektiv metod för fartfylld framförande i färdriktningen.

Nedrustning en dyr affär

Det är inte lätt att bränna upp kemiska vapen. Medan världen andas ut över att supermakterna har kommit överens om att skrota sin kemiska vapenarsenal har US Army upptäckt att detta blir mycket svårare än vad det var att tillverka dem.

Siffran fem miljarder dollar nämns som skrotningskostnad. Detta är cirka 50 gånger mer än tillverkningskostnaden.

Även kärnvapenedrustningen har visat sig problematisk. USA har ensidigt meddelat att man tänker återuppta produktionen av plutonium, trots avspänningspolitiken och överfulla lager av ämnet.

Detta motiveras med att man av säkerhets- och kostnadsskäl inte kan låta upp-

betningsanläggningarna stå överksamma.

Vi kan bara hoppas att nedrustningen inte blir så dyrbar att militärstrategerna börjar argumentera för användning av massförstörelsevapnen i krig, av besparingsskäl.

Brittiskt bröd genmanipulerat

I Storbritannien är det nu fritt fram att sälja genteknologiskt producerad föda, så länge inga "förbättrade" organismer kommer levande ut i handeln eller omgivningen.

Pilotfall blev en "spetsad" jästsvamp med förmågan att snabbjasa limpor. Inget bageri på öriket vågar dock använda jästen med tanke på det folkliga raseri som utbrutit mot superjästen.

Miljöpolitiskt aktiva vetenskapsmän kallar lanseringen av den nya produkten för ett praktexempel i hur man inte skall göra för att förbereda konsumenterna för genteknologisk föda.

Allmänheten accepterar bara nya teknologier om de kan lita på dem som ligger

Redaktör:
JERKER NORDLUND

bakom utvecklingen. Folk vill vara delaktiga i en process som är ärlig ifråga om risker, uppmuntrar till förståelse och är öppen för att ge och ta tillgänglig information.

USA, som har haft en strängare syn på genmanipulerad mat, har inte mött några protester kring sitt pilotfall, ett artificiellt producerat ostlöpe.

Sträng lag mot embryoforskning

Bundesdagen i Bonn har antagit en lag om förbud mot forskning på mänskliga embryon. Lagen är den hittills strängaste i världen.

Den sätter även upp restriktioner mot provrörsbefruktning och begränsar tillåtna ingrepp i den mänskliga arvmassan.

Maxstraffet för förbrytelser mot lagen är fem års fängelse. Abortfrågan omfattas inte av lagen.

Detta kanske på grund av att denna heta potatis ännu betraktas väldigt olika i de f d skilda tyska staterna.

(Källor: Nature, Science)

KULTURVÄKTARNA

ORIGINALSERIE FÖR SAC-KONTAKT AV JAN BERGLIN

VARSEL – BLOCKAD – STREJK

Redan vid blockadens inledning började vi prata om sympatistrejker eller liknande.

På Stockholm 12, där vi har 16 medlemmar, skulle detta förstås vara mest effektivt.

Problemet var (är) att medlemmarna i en självständig fackförening som vår måste känna för vad de gör. Driftsektionen på Stockholm 12 har haft få möten med få besökare under våren, och informationen om vad som hände på Tomtebodan nådde inte ut.

Efterhand som arbetsledningen på Tomteboda började bete sig jävligare ökade dock viljan att göra något. Vi hade flera välbesökta syndikatmöten och sektionen på Stockholm 12 fixade ordentlig information till våra medlemmar och hade ett möte där vi bestämde att varsla om massbrevsblockad den 20 juni.

Syndikatet varslade sen om strejk den 20 juni på Sth 27, Sth 6, Sth Årsta samt en avdelning på Sth Klara, om massbrevsblockad på Hägersten 1, och om övertidsblockad på Solna 1 och Sth 4.

Ett par dagar dessförinnan gick Statsanställdas förbund (SF) avd. 3001 ut med interinformation till sina klubbar och kontaktombud, där de relativt hederligt gick igenom rättsläget, erkände vår fria konflikträtt och rätten att stå neutral i arbetskonflikt.

På de kontor där vi varslat om åtgärder delades ett flygblad ut till alla anställda (det bör alltså ha gått ut i minst 2 000 ex!) där det berättades att syndikalisterna börjat bli aktiva inom posten, och att vi nu ordnade sympatiåtgärder.

Förutom att SF reagerade med en del felaktigheter om oss, och att de uppmanade sina medlemmar att inte delta i nånting som anordnas av syndikalister, så blev flygbladet rätt bra reklam för oss – vår existens som

självständig fackförening blev ju känd för åtminstone 2–3 000 personer.

Som helhet tror jag att propagandaeffekten av våra sympatiåtgärder blev mycket positiv. Detta var också det huvudsakliga syftet, inte att i detta läget åstadkomma så stor skada hos postverket som möjligt.

Över till de lokala aktiviteterna.

Stockholm 12 Kungsholmen

Här har vi en någorlunda fungerande sektion med 16 medlemmar och egen styrelse, så vi hade begärt förhandling om uttolkningen av vårt varsel, och besked om postens inställning till blockadbryteri.

Posten var väldigt intresserad av att få veta namnen på våra medlemmar. Alltså gav vi dem inte dessa. Det måste ni enligt lag, sade de. Vilken lag, sade vi. MBL, sade de. Vilken paragraf då, frågade vi.

Självklart kunde de inte svara, utan svamlade något om "MBL som helhet". Vi tålade dock om att vi är 16 SAC-medlemmar men att blockaden även omfattar oanslutna, vilka med alla sommarvikarier nu uppgick till kanske 60 stycken (vi räknade inte med att de skulle delta, men det hade vi ju ingen anledning att tala om).

För övrigt har så gott som alla våra medlemmar lämnat in intyg från Stockholms LS till arbetsgivaren och fått dem påskrivna, men sen har arbetsgivarna inte vetat vad som ska med sin del av lappen till – vi har tidigare rekommenderat dem att skaffa en pärm – så de har ingen ordning på det alls. Arbetsgivaren vägrade tala om hur de tänkte agera den 20 juni.

Så när vi gick till jobbet klockan sex på morgonen visste vi inte om vi skulle bli insläppta ens. Vissa förberedelser för agerande om de skulle stänga oss ute fanns, men eftersom denna tidning säkert läses också av andra ögon än den är avsedd för så går jag inte in på det.

Förberedelser för alla tänkbara situationer tror jag dock är bra att göra.

Nu blev vi inte utestängda. Arbetsgivaren höll tyst hela dagen, liksom de gjort dagarna innan. SF sade inte heller ett ord, nästan alla styrelsemedlemmar var borta och några andra aktiva har de inte.

En grekisk kommunist i styrelsen hade

dan innan lovat att stoppa blockadbryteri. Nu vart det inget sådant.

Vi var de enda som pratade om blockaden i högtalaren (vilket vi gjort i tre dar), Gertrud kontrollerade telefonväxeln och det kändes nästan som om vi tagit över skiten ett tag.

Vad posten, men inte vi, visste var att på tisdagseftermiddagen hade de satt in extrafolk och sorterat upp så mycket massbrev de kunde hitta, så dem hade vi delat ut onsdagen den 19 utan att märka det.

Från att normalt utgöra 20 procent av den totala postmängden utgjorde de mindre än tio procent torsdagen den 20. Med våra små medel åstadkom vi alltså en förkortning av utdelningstiden med en dag!

Vårt mål var ju inte heller att drabba tredjeman i första hand, utan ställa till trassel och varna posten.

Vad sedan vi visste, men inte posten, var att vi bara hade sex medlemmar i brevbärningen den här dagen. Och vad ingen av oss visste var att cirka fem oanslutna på ett självklart och värmande sätt deltog i blockaden.

Det blev ett antal buntar med blockerad post, en del gick direkt i backsorteringen, andra försågs med blockadlappar från 1956 med påskriften "blockadbrytare behandlas som arbetarklassens förrädare", och fick ligga kvar tills måndagen efter midsommar.

Inga löneavdrag gjordes, varför det hela inte kostade oss mer än litet papperskopier och ideellt arbete.

På måndagen serverade vi soppa på tomat och färskpotatis och sommarvikarierna måste ha fått en ny bild av vad en fackförening kan vara.

Då jag ju varit extremt inblandad hela tiden kanske inte min entusiasm delas av alla medlemmarna, men jag tror att det här var väldigt nyttigt för oss, och bättrar på stämningen för framtida åtgärder.

Lennart Markebo
Syndikalistklubben
Stockholm 12

Stockholm 6 Vasastan

Onsdagen den 20 juni genomförde syndikalisterna på postkontoret Sthlm 6 (Dalagatan) en sympatistrejke med syndikalisterna på Tomteboda.

Statsanställdas förbundsclubb ställde sig

neutral efter ett extra möte. Dagen innan strejken förklarade arbetsledningen att vi inte var välkomna på arbetsplatsen, så länge vi var i konflikt.

Detta skulle vi få på papper samma dag som strejken bröt ut. Vi gick strejkdagen alltså och hämtade våra papper och blev sedan ombedda att gå hem, vilket vi också gjorde.

Många var intresserade av vad vi höll på med, men någon större entusiasm märkte i alla fall inte jag av. Men i det stora hela var strejken lyckad och en kul erfarenhet. Tyvärr var vi ju bara tre stycken, men skam den som ger sig.

Peter Hirseland

Stockholm 27 Gärdet

Här blev det inget av den varslade strejken, då en av våra två medlemmar var sjuk och den andra, en nybliven medlem och ganska nyanställd, meddelat oss att han inte ville vara ensam.

Stockholm Årsta

Vi två syndikalister strejkade som en sympatiåtgärd med anledning av Tomtebodakonflikten. Effekten blev att en man bortföll från uppsamlingssorteringen och att ingen kvotstatistik, strukturstatistik eller kvalitetskontroll blev gjord på terminalens uppsamlingsavdelning.

Det blev också ett tillfälle att med anslag på avdelningen informera om Tomtebodakonflikten och vår sympatiaktion. SF, Statsanställdas förbund, gick först ut med desinformation om vår förhandlingsrätt. Dock fick förhoppningsvis även deras medlemmar anledning att fundera över varför vi, men inte de, kan gå ut i stridsaktion för att stödja kamraterna på Tomteboda.

Roland Larsson

Stockholm 4 Östra Söder/ Solna 1

Våra två respektive en medlemmar hade varslat om övertidsblockad – en symbolisk åtgärd helt utan effekt.

Till Sylvia Ryman, medlem på fyran, sade dock en arbetsledare:

– Vet ni att ni kostar oss 40 procent av administrationstiden just nu?

Och det var kul att få reda på.

Sammanlagt tror jag att vi har all anledning att känna oss nöjda. Vi har lyckats organisera oss och jag tror att för många av oss är det nyttigt att känna att vi använder vår fackförening. Medlemsavgiften blir litet mindre anonym då.

Lennart Markebo

Stockholm Klara

Här har vi över tio medlemmar. De flesta har dock aldrig träffat varandra på denna jätearbetsplats med olika avdelningar och skiftgångar. Någon driftsektion finns inte heller.

Två medlemmar ringde dock och ville strejka, så vi varslade för deras avdelning – blocksorteringen.

På onsdagskvällen började de jobba klockan 23, och en timme senare gick de i strejk och gick hem.

Vårt arbetspass började den 19 juni klockan 23. När klockan blev 24 delade vi ut våra flygblad och gick hem.

Inga som helst reaktioner, varken från arbetsledare eller arbetskamrater.

Inte heller några påföljder efteråt.

Eva Eliasson
Carina Christersdotter

Hägersten 1

Den 20 juni var vi två syndikalister och brevbärare som blockerade massbrev på Hägersten 1, dvs vi sorterade och blockade massbrev men bar inte ut dem.

Denna aktion gjorde vi i sympati med kamraterna på Tomteboda-terminalen.

Kamraterna på Tomteboda har blivit dåligt behandlade av posten och sympatiaktionen syftade till att sätta press på arbetsgivaren. Med olika sympatiaktioner runtom i Stockholm och snart ute i landet så har vi nog lyckats med det också.

Dagen innan vår blockad skulle träda i kraft delade SF ut ett flygblad på vår arbetsplats, där de uppmanade sina medlemmar att inte delta i vår aktion. Flygbladet innehöll även en del lögn, t ex att "syndikalisterna inte har full förhandlingsrätt", att "blockaden på Tomteboda inte har lett till något".

Flygbladet kunde på sätt och vis lika väl ha kommit från vår arbetsgivare.

Våra arbetsledare reagerade litet olika, en av dem blev ganska provocerad då han fick varslat i sin hand, och förvirrad. Han visste inte vad han skulle göra med det förrän han ringt till regionskontoret.

Men en vecka senare, dagen före blockaden, fick vi höra att det var ju en snäll grej vi planerade. Det stämmer att det var snällt, en stor del av massbrev är reklam.

Själva delade vi på blockaddagen ut ett flygblad som handlade om aktionen samt information om blockaden på Tomteboda.

Vi tycker att reaktionen från arbetskamraterna var rätt lam, det var nästan ingen som frågade oss om något, en del skämtade om vår aktion.

Vi tycker att det är bra och lärorikt att göra sådana här aktioner på arbetsplatsen. Det var bra att vi var två, stödet vi fick av varandra var viktigt och till stor hjälp. Det är tveksamt om någon av oss deltagit om vi varit ensamma syndikalister på arbetsplatsen.

Det är givande att det händer något och PR-mässigt har vi nog fått ett frö som vi kan bygga vidare på genom att fortsätta dela ut information.

Annika Jacobsson
Katarina Larsson-Tollinder

Rapport från Tomteboda:

SF krävde "lojalitet"

Konflikten på Tomteboda postterminal fortsatte under sommaren och har nu pågått i snart tre månader. (Bakgrunden fanns i förra numret av SAC-Kontakt.)

Ingen lösning har dykt upp, tvärtom har en upptrappning skett och ställningarna är låsta.

Kvällen den 13 juni kom arbetarna i ett av de tre nattlag som deltar i blockaden mot Brevsorteringsmaskinen (BSM) till sin arbetsplats för att gå på skiftet. De möttes vid huvudentrén av två arbetsledare och en Abab-vakt, som hindrade dem från att komma in. De var inte välkomna att arbeta.

SAV hade rekommenderat posten att stänga dem ute. Sedan dess har alla som deltar i blockaden mötts av vakter och arbetsledare utanför terminalen. Inpasseringskorten är spärrade.

Syndikalisterna som organiserar 19 av de 35 berörda blev utestängda efter åtta rapporter om arbetsvägran, dvs för deltagande i en laglig blockad.

Säger sig förhandla

Dubbelanslutna fick "ytterligare en chans" att gå till BSM innan de också utestängdes. Posten har senare frångått principen om åtta rapporter. Nu räcker det med att delta i blockaden en gång för att bli utestängd.

I ett svar på en artikel i Expressen om utestängningen och postens förhandlingsvägran skrev Tomteboda informationschef att posten visst förhandlar med syndikalisterna.

Terminalchef Nisse Persson säger dock till TT att de inte betraktar SAC som en motpart. Två gånger har förhandlingar ägt rum, dock ej i den viktiga sakfrågan.

Det har förekommit en tvisteförhandling. Men både innan och efter den har andra förhandlingar vägrats sektionen med argument om att de redan har förhandlat om det förhandlingen skulle handla om. Det är helt felaktigt.

Lockout utan varsel

Mer graverande är att posten nu också

vägrat delta i tvisteförhandling om de utestängda arbetarna: Vägran motiveras med att deras agerande gentemot de anställda inte har ändrats sedan den tidigare tvisteförhandlingen.

Detta är naturligtvis fullkomligt fel. Tidigare skrevs bara rapporter på dem som vägrade gå till arbetet vid BSM. De rapporterade stannade kvar och arbetade med sina vanliga arbetsuppgifter. Från den 13 juni är de lockoutade utan varsel.

I och med lockouten dras också lön från de anställda, något som inte skett tidigare. Dessutom dras lön på förhand för ännu icke inträffade utestängningar. Posten vet uppenbarligen inte vad de talar om då de hävdar att ingenting nytt har skett.

Blockad på SJ

Den 20 juni utfördes ett antal sympatiåtgärder – se rapporter om dessa på annan plats i tidningen. Den 28 juni varslade Sundbybergs LS om sympatiblockad hos syndikalisterna på SJ. De skulle då sätta posttåg som de körde i blockad.

Blockaden inleddes den 6 juli. L-O Bergman, en av de berörda lokförarna, tycker att litet solidaritet är naturligt i det här fallet och att alla parter tjänar på den.

Susanne Mattson, en av de utestängda arbetarna på Tomteboda, sade när hon fick höra om SJ-arbetarnas stödblockad att det är väldigt positivt. Det innebär ett mycket starkt stöd och kan sätta ytterligare press på posten.

Hittills har blockaden stört posttågen så till vida att förseningar uppstått.

Det viktigaste är dock inte att posten störs utan att arbetsgivaren inser att man måste ta tag i frågan och sluta negligera de anställda och deras krav via den olagliga lockouten.

Kraven är enkla: vi vill ha verkliga diskussioner om den nya organisationen och en arbetsgrupp som skall se över omorganisationen där representanter från olika typer av skift, som treskift, extremnattlag, 50 procentiga och 70 procentiga lag ingår.

Namninsamling i SF

Statsanställdas förbund på brevkontoret där konflikten pågår har ställt sig helt på ar-

betsgivarens sida. Många av dem som arbetar på de berörda nattlagen och som tidigare var anslutna till SF har gått över till SAC. Detta eftersom SF inte på något sätt försvarat sina medlemmar.

En namninsamling mot ordförande Björn Neuman drogs igång av missnöjda SFare och dubbelanslutna och samlade tillräckligt många underskrifter för att nytt medlemsmöte skall hållas och styrelsen tvingas avgå.

När listan skickades in till avdelningen började ordföranden sammankalla de anställda till "informationsmöten", där han berättade om vilket bra avtal de just hade kommit fram till angående arbetstider för treskiftare och extremnattlag.

Man hade återfått sina tidigare inställelsetider på nattskiten, vilka försämrats. Sektionen tolkar det nya avtalet till sin fördel. SF-klubben ville ha ett skäl till att gå ut och angripa syndikalistsektionen och de egna medlemmarnas namnlista.

Arbetarna utskällda

På mötena angrep Neuman syndikalisterna å det grovsta. Han kallade oss för barnsliga, anarkister osv och sade att avdelningen struntade i namninsamlingen mot honom.

De som vågade opponera sig och försvara SACs naturliga fackliga rättigheter blev utskällda av en mycket aggressiv ordförande.

Som avslutning på mötena presenterade han en lojalitetslista som de närvarande beordrades skriva på. Annars skulle de allihop få göra det som inte syndikalisterna vill, som han sade.

Många skrev på

Det är den gamla välkända taktiken att ställa olika arbetargrupper emot varandra. Naturligtvis tror en del på propagandan. Många som tidigare varit kritiska skrev nu snällt på.

Trots alla försök att tysta ned syndikalistsektionen på Tomteboda växer den stadigt. För närvarande organiserar den nästan 40 anställda på olika avdelningar.

Ronny Stansert

KONFERENS FÖR SACare PÅ POSTEN

Den 28–29 september 1991 arrangerar Storstockholms postsyndikat en konferens för postanställda i hela landet.

Programmet är preliminärt men innehåller bland annat följande punkter:

- Vår verksamhet inom Posten tills nu presenteras. Kampanjer, förhandlingsverksamhet och sektioner i Stockholm. Exempel Uppsala för några år sedan presenteras och analyseras. Verksamheten på andra or-

ter.

- Ensam syndikalist på ett postkontor. Hur får vi igång verksamhet, startat syndikat, sektioner osv? Vilken hjälp kan redan aktiva syndikat och sektioner bistå med?

- Agitation och propaganda.
- Tomtebodakonflikten.
- Fackliga rättigheter, erfarenheter och möjligheter.

- Postens utveckling. PU-90, bolagiseringar, ökad kommersialisering, permitteringar osv. Hur skall vi möta allt detta?

- Vikten av studieverksamhet för en fördjupning av det fackliga och ideologiska medvetandet.

- Posten i ett internationellt perspektiv. Vårt internationella samarbete med syndikalistfacken i den spanska och franska posten.

- Framtiden. Denna konferens hoppas vi skall bli utgångspunkt för tätare samarbete i hela Sverige. Skall vi fungera som ett löst kontaktnät eller skall vi bilda federation?

Vi hoppas på många givande diskussioner de här dagarna. På lördagen anordnas givetvis en fest av något slag. Resor till konferensen kommer att betalas. Tag med biljetterna. Anmälan sker nedan.

Anmälan

Namn: _____

Adress: _____ Postadress: _____

Tel bostad: _____ Tel arbete: _____

LS

Arbetar på: _____

Arbetar som: _____

Åsikter om mat ☐ Vegetarian

☐ annat

☐ Behöver logi

☐ Andra önskemål

Skickas till: Storstockholms Postsyndikat, Bergsundsg 10 nb,
117 37 STOCKHOLM

MATBITEN

Den första gång jag åt insjökräftor blev jag våldsamt besviken.

Dyra var dom, och små. Och inte smakade dom något. En i sällskapet anmärkte stillsamt att visst var dom överskattade, men det borde man inte säga till värdinnan som ansträngt sig – och lagt ut en förmögenhet.

Det vore kul om någon läsare kunde beskriva de kulinariska höjderna med insjökräftor – gärna i receptform.

Lundins legendariska kräftor från

Marstrand är gjorda på havskräftor; guvet om de funkar på insjödito. Här får du dom i alla fall, beräknade för fyra personer, och finns det inga färskor i din bygd, så kan man understundom hitta också frysta havskräftor:

Havskräftor Lundin

16 färskor havskräftor

1,5 dl torrt vitt vin

2 lagerblad

1/2 tsk timjan

1/2 tsk fänkål

1/2 tsk vitpepparkorn

3 vitlöksklyftor
2 buntar dill

eller

dito persilja

1 msk majonnäs

1/2 mask fransk senap

(utan socker)

2 dl matolja

salt

Lägg lagerblad, peppar, fänkål och timjan i en mortel och stöt till pulver.

Häll i övriga ingredienser, utom kräftköttet. Kör på mixer, om du har sådan, till en sås, eller stöt. Smaka av med salt, låt stå några timmar.

Klyv kräftorna, tag ur matsäck och tarm (den blåsvarta blåsan längst fram i huvudet, resp den svarta strängen i stjärten). Knäck klorna, och pilla ur köttet.

Lägg kräftorna med den öppna sidan uppåt i en ugnspanna. Häll örtsåsen över kräftorna så att hålligheterna fylls. Låt dem dra i en halvtimme.

Gratinerar i 275 graders ugn under 10–15 minuter.

Spansk milis – svenskt samvete

Vad har en Spanien-frivillig som med vapen i hand kämpade mot Franco och Hitler gemensamt med en lokförare som vägrat frakta vapen till Indien?

Jo, den förstnämnde lade grunden till en fond – Nisse Lätts Minnesfond – som på sitt årsmöte den 8 juni beslutade tilldela den samvetsvägrande lokföraren Lars Falkenberg tusen kronor.

Nisse Lätt och hans kamrater hotades på sin tid av fängelse för att de deltagit som frivilliga för att rädda den demokratiskt valda spanska republiken.

De fascistiska diktaturstaterna kunde däremot skicka tonvis med vapen och frivilliga, vilket resulterade i 40 års diktatur i Spanien.

Frågan är på vilket sätt Bofors kanoner kan tänkas användas i Indien, och mot vilka folkgrupper?

Om alla hade samma civilkurage som Lars Falkenberg hade vi kanske kunnat undvika ett andra världskrig och alla framtida krig.

Mikael Grebelius

Göteborgs LS, e.u.

OBS! Ni som skickar rapporter och annat till SAC-Kontakt glöm inte att skriva namn, adress och telefonnummer, tack.

Syndikalism på ryska

Syndikalismen är okänd för de flesta i Sovjet och det som finns skrivet är tjocka akademiska böcker.

KAS tidning Obsjina ger inte någon enkel basinformation till så vanligt folk, som inte är vana vid ideologiska och teoretiska resonemang.

Här kunde SAC hjälpa till. Sven Lagerström i Falun har ju skrivit en hel grundbok om syndikalismen.

Sven ombads sätta ihop en kort text om syndikalismens grundläggande tankegångar. Eftersom de flesta människor i Sovjet under hela sitt liv blivit överösta med "socialistiska" slagord, som inte alls avspeglar den verklighet det handlat om, är de allergiska mot sådant. Det gällde för Sven att sila språkbruket.

Han fick helt enkelt förklara vad han menade istället för att använda våra "radikala begrepp". I Sovjet är det språkbruk, som hos oss är oppositionens, den auktoritära maktens språk.

Sven skrev ihop en text som handlar om individ och kollektiv, makt och frihet, produktion och ekonomi, demokrati, centralism och om organisering för kamp och självförvaltning.

Det gjorde han redan till julen 1989! Problemet var att Svens text inte var på ryska. IK kontaktade Maria, KAS medlem som kan svenska, och hon lovade att översätta.

När hon väl fått texten av en "resande", så satte hon igång med att översätta på lediga stunder, vilket inte alltid innebär så ofta för en politiskt aktiv ung kvinna. Snart var dock arbetet klart och eftersom det är säkraste sättet skickades texten med ännu en "resande".

Och vi har väntat... I mars i år när jag var i Moskva sökte jag upp Maria och frågade hur det gått med översättningen. Var den klar? Resenären hade uppenbarligen slarvat bort texten!

Maria var då mycket upptagen med både studier och extrajobb för att försörja sig (en besvärlig och för många ny åkomma i Sov-

jet). Som en annan storfräsare föreslog jag att hon skulle få betalt för översättningen och låta bli att jobba ett tag.

Saken avgjordes och några veckor senare kom texten per fax (leve den nya moderna tekniken - när den är i revolutionens tjänst, menar jag förstås).

SAC är ju fullt av snitsare så Torsten Nilsson kollade att översättningen stämde och Johan von Sydow satte texten. Korrekturläste gjorde Julia, en rysk flykting som är gift med en bolivian. När korrekturet var hämtat från flyktinglägret fixade Federativs tryckeri ihop en snygg röd/svart tiosidig broschyr i 5 000 ex. Tänk vad samarbete kan åstadkomma.

I samband med seminariet i maj överlämnades 1 600 ex till KAS för utdelning.

Maria fick också de balla Levis-jeans vi kommit överens om att hon skulle få istället för pengar.

Fler broschyrer har sedan dess överlämnats, men eventuella framtida resenärer får gärna ta med sig en bunt och om någon vill går det bra att få ett ex av denna SACs och Federativs första publikation på ryska alldeles gratis från SACs expedition.

Annika Hjelm
Internationell sekr.

(Fotnot: De två redovisade projekten har bekostats med medel ur Internationella solidaritetsfonden.)

Rättelse SÖ Götaland

I SAC-Kontakt 5/91 rapporterar Martin Nilsson från SÖ Götalands distrikts årskonferens. I stort sett är det väl en bra rapport, men en sak är direkt felaktig.

Till konferensen hade insänts tre motioner. En hade DK på eget bevåg dragit tillbaka. Av de två övriga var en en diskussionsmotion om distriktets vara eller icke vara; den andra handlade om representationsformerna på årskonferensen.

Denna motion ledde till att alla LS-medlemmar i distriktet numera har närvaro-, yttrande- och förslagsrätt på årskonferensen.

Så visst blev det beslut om nu gällande ordning.

Med vänliga och syndikalistiska hälsningar.

Annmari K Lundin
Nässjö LS
motionsansvarig

Kommentar

Då jag sprang till bussen just innan ni skulle fatta nämnda beslut var jag utelämnad åt andrahandsinformation om beslutet. Se där en baksida av att inte välja ombud till referenter...

I protokollet från distriktskonferensen står det att "Konferensen beslutade att alla medlemmar inom distriktet (vilket egentligen bara är LS och inte enskilda/min anm.) så småningom ska ha rätt att närvara och yttra sig på DK-konferenserna (här avses troligtvis distriktets årskonferens/min anm.), samt att detta ska anses vara självklart inom en organisation som förespråkar direkt demokrati när så är möjligt."

Klara LS-medlemmar har redan, i mån av plats, närvarorätt vid årskonferenserna i distriktet, yttranderätt dock endast med konferensens medgivande. Normalt sett har dock alltid distriktskonferenserna tillåtit icke-deltagare att yttra sig och föreslå saker, bestämmelsen kan väl mest betraktas som en nödbroms när mötet störs av någon har kommit dit i mindre välmående syften.

Har jag uppfattat saken riktigt om beslutet tolkas på följande sätt: LS inom distriktet ska till nästa kongress föreslå en stadgeändring, i vilken alla LS-medlemmar i ett distrikt *garanteras* närvaro-, yttrande- och förslagsrätt?

Eller menar ni att det här är ett beslut som

distriktet, i federalistisk anda, själv kan ta, har gjort så och skjutit fram det på obestämd tid? Vad är det i så fall ni väntar på?

Du har helt rätt i att beslutet borde ha funnits med i referatet. Fast vad det består i är höljt i dunkel...

Det här med att det endast fanns två motioner, och inte tre, är taget direkt ur protokollet: "Två stycken motioner hade inkommit till konferensen". Jag trodde självfallet att det också var så.

Martin Nilsson

JAS är på väg mot militarism

I strålände solsken genomfördes Antimilitaristiska kommitténs (AK) möte i gröngräset under ett blommande äppelträd, utanför Alingsås LS expedition den 9 juni.

De svalkande vindarna förde med sig doften av syren och vi fylldes av lust, kamp, peace & fight. Jakt, Attack, Spaning mot militarismen!

Sedan AK körde igång med en massiv reklamkampanj för Olydnadsfonden (pg 19 91 42-1) och vår verksamhet, har AK fått in 200 kronor från Roslagens LS till fonden. Tack!

Och plogbillsrörelsen har sökt bidrag från fonden. Vidare har Micke Moggia, Växjö LS, Tony Tillberg, Lunds LS och Peter Green, Stockholms LS, visat intresse för AK och vi bjuder in dem till nästa möte.

Någon har hört av sig till oss och undrat om vi kan ta hand om en totalvägrare från ett EG-land på flykt undan lagen, men vi hänvisade till Fristadsrörelsen, som gömmer flyktingar i Sverige vilka hotas av utvisning.

Under FN:s krig mot Irak fick vi förfrågningar om vi kunde hjälpa till att gömma ungdomar från Europa som hotades av tvångsinkallelse till FN:s krigsmakt.

Är det ett framtidsprojekt för AK att ta hand om desertörer när EG skall ut och kriga?

För övrigt håller vi på med praktiskt arbete inför antimilitaristiska kursen den 19-25 oktober. Mer om kursen på annan plats i SAC-Kontakt, under rubriken Central kurs.

Mikael Håkansson
Antimilitaristiska kommittén

Knapp majoritet oacceptabel

De spanska syndikalisterna i CGT höll en extrakongress utanför Madrid 30 maj-1 juni.

Några hundra ombud skulle lösa problem som hängt över organisationen sedan den ordinarie kongressen för två år sedan.

Viktiga stadgefrågor hade då klubbats igenom med en mycket knapp majoritet. Det handlade om minoritetsuppfattningars rättigheter, proportionell röstning på CK-möten, dubbelorganisering, konfliktkommittéer.

"Minoriteten" kunde inte acceptera att viktiga stadgeändringar klubbats igenom med knapp majoritet. Konflikten satte CGTs enhet på spel.

Nu blev extrakongressen inte den urladdning många fruktade. Ombuden visade stor vilja att kompromissa. Allt för att CGT skulle kunna fortsätta som en enad organisation.

Man hade väl de uppslitande konflikterna i CNT för drygt tio år sedan i färskt minne.

En redaktionskommitté arbetade mycket snabbt och lade fram ett förslag som efter en kort debatt togs. Man beslutade att:

- inte fatta beslut om rätten för en minoritetsuppfattning som samlat 30 procent att på ett organiserat sätt kunna föra vidare sin ståndpunkt genom organisationen, ända till kongressen;
- införa proportionell röstning i konfederala kommittén (ungefär motsvarande SACs centralkommitté, CK). Men proportionaliteten blir inte rak, regioner med få medlemmar får en relativt sett större vikt;
- Upp till sundikatnivå kan medlem i politiskt parti inneha förtroendeuppdrag;
- bilda en kommitté som ska utreda konflikter inom CGT. Den ska också kunna medla.

Frågan om att slopa anarkosyndikalismen som beskrivning av CGTs ideologi var också uppe. Anarkosyndikalismen blir kvar.

Extrakongressen valde ny generalsekretär. Han heter José March och kommer från postsyndikatet i Madrid.

Ett nytt arbetsutskott valdes också: José Olaizola blir kvar som ansvarig för de internationella kontakterna.

Leif Hallstan

Marxister vill avskaffa staten

Vi var 15-16 vuxna och sju barn som kommit från olika håll i Sverige till SACs ideologikurs i Västerås.

Kursgården Lövudden ligger mellan Mälaren och en mindre träfikerad landsväg. På andra sidan landsvägen ligger ett flygfält, där mindre flygplan vid vackert väder startade och landade.

Eftersom referenten inte själv bodde på kursgården kan jag inte uttala mig om rummen; inga klagomål hördes dock. Däremot blev jag missnöjd med den vegetariska kost som serverades.

Vegetarisk kost är inte vanlig mat minus kött. Tycker nog personalen kunde gå en kurs i vegetarisk matlagning.

Efter det att vi kursdeltagare presenterat oss redogjorde Ingemar Nilsson kort för den europeiska arbetarklassens historia.

Han började i England på 1700-talet, då den engelska textilindustrin blomstrade. Industriidkarna tjänade stora pengar på den s k triangelhandeln; man köpte slavar i Afrika för glaspärlor och annat krams, och sålde dem sedan i Amerika, där de arbetade på bomullsfälten och försåg England med råvara.

Vidare berättade Ingemar om den franska arbetarrörelsens historia, där jag själv fascinerades av Pariskommunen.

Givetvis gick han också igenom Tyskland och Sverige.

Andra dagen ägnades åt anarkismens idéhistoria, som förtäljdes av Ted Nordstrand. Även Ted började i Europa och slutade i Sverige. Tyckte själv att det var litet tråkigt att vi alltid skall begränsa oss till Europa. Det finns anarkistiska idéer hos andra folk och religioner.

Ingemar Nilsson sammanfattade marxismen under eftermiddagen, och det uppstod diskussion angående den marxistiska och anarkistiska metoden.

Marxister vill bilda partier för att erövra makten och avskaffa staten som är en våldsmaskin. Anarkisterna tror på smågrupper/kommittéer för bildandet av ett kollektivt samhälle utan statsapparat.

Jag tycker vi ska kämpa från båda hållen.

Under onsdagen berättade Sven Lagerström om syndikalismen.

Han sammanfattade den som en sammanmältning av anarkismen, marxismen och praktiska erfarenheter om hur det nya samhället byggs i det gamla.

Från anarkismen har man tagit idén om individens frihet och från marxismen analysen om vilka krafter i samhället som styr.

Syndikalismen vill genom facklig kamp övergå från ett kapitalistiskt samhälle till ett frihetligt socialistiskt – utan parlament, stat och militarism.

Ekologi och miljöförstöring var temat under torsdagen. Per Nilsson föredrog. Miljöfrågorna tycker jag personligen är de viktigaste och mest brännande i världen idag.

Vansinnet måste stoppas. Som syndikalist bör man leva i harmoni med naturen och vårda den.

Efter miljödiskussionen kändes det dåligt att dricka te och kaffe ur engångsplastmuggar. Ett försök att använda porslinskopparna från matsalen saboterades av personalen. När vi försökte skriva namn på plasmuggarna för att återanvända dem slängdes muggarna. Nästa gång kommer jag att vägra dricka ur plastmuggar.

Sedan var det dags för Stina Sundberg, som pratade om feminismen. Hon betonade att feminismen liksom anarkismen och syndikalismen är ett levnadssätt, ett sätt att analysera verkligheten och en samling gemensamma värderingar. Däremot är det ingen ideologi med ett klart definierat mål och en strategi för att uppnå det målet.

Många på kursen kopplade ihop feminism med manshat. Stina Sundberg sade sig inte känna till fler än tre feminister som "hatar" män.

Veckan avslutades med att Ted Nordstrand berättade om anarkismen, varefter vi utvärderade kursen.

Allmänt tyckte man att den varit bra, men för kort. Det skulle behövts en vecka till under vilken man skulle tagit upp internationella frågor: utvecklingen i Östeuropa och världen.

Eftersom syndikalismen inte är en färdigutvecklad ideologi, utan utvecklas dag för dag, måste vi också utveckla oss själva och lära oss mer och mer för att kunna ta vårt personliga och samhällsbara ansvar.

Fler och bättre kurser efterlyses.

Syhmus Ceylan

och så var det debatt...

SAC-Kontakt
6-91

Fram för klara principer

Aktiva LS med klara principer är en förutsättning för syndikalismen. En levande debatt är också en grundförutsättning för ett demokratiskt samhälle.

Så långt hoppas jag att vi alla är överens inom SAC.

Det verkar som om en ideologisk debatt är under uppsegling, och det vore bra om den debatten kunde föras i denna tidning. Dels för att den når samtliga medlemmar, och dels för att Arbetaren kanske inte alla gånger är ett lämpligt forum för inbördes "trätor".

Till kongressen 1987 föreslog jag att uttrycket "frihetlig socialism" i Principförklaringen skulle bytas ut mot ordet "syndikalism". Kongressen beslöt enhälligt och utan motivering att avslå motionen.

Kongressen 1983 hade att ta ställning till flera motioner som gällde principer. Göteborgs LS föreslog att begreppet "frihetlig socialism" konsekvent skulle användas i Principförklaringen, och att det anarkosyndikalistiska begreppet skulle införas där, samt i LS och distriktets stadgar. Kongressen beslöt att inga förändringar skulle göras, som berörde detta! Det är tydligt att Göteborgs LS då ansåg att frihetlig socialism är liktydigt med anarkism. Det framgick även av att dessa tankegångar framfördes av enskilda debattörer i vår press.

Vid den 24:e kongressen i juni 1990 önskade Uppsala LS att man skulle ta ställning till bland annat anarki. Frågan avsågs utan debatt.

Samtidigt som locket lagts på för en debatt om ordens betydelse nu och tidigare, och utan att invänta den nytillsatta arbetsgruppens resultat, tar kongressen ställning för ett förslag från centralkommittén, CK. Till råga på allt ett internationellt program för SAC.

Läser med stigande förvåning följande passus: "Särskilt angelägna är vi att ha goda relationer med oss ideologiskt närstående organisationer, dvs revolutionära syndikalister, anarkosyndikalister och frihetliga socialister i allmänhet."

Här ligger en hund begraven. Det skulle

inte förvåna om CK vid en kritik tiger, försöker tysta ner saken eller kommer dragandes med vackert tal om "i vanlig demokratisk ordning och motionshäftet". Utan att rodna upp över öronen! Hur står det till med LS-kontakterna och det syndikalistiska medvetandet?

En illa förberedd kongress har begått ett mycket stort misstag i det här fallet. Det hjälper föga att tala om goda relationer med kreti och pleti. Goda relationer skall vi ha med alla arbetare.

Tyvärr blir inte bilden klar och fullständig om vi inte är klara över de s k nyorienterarnas dominans under demokratisk täckmantel, och att rester av detta lever vidare.

Fortfarande finns anarkismens och den frihetliga socialismens företrädare på Arbetarens redaktion, och i principförklaringen detta med frihetlig socialism.

Förvirringen är total och det var kanske inte märkvärdigt att CK lade ovannämnda förslag, och att en okritisk kongress svalde betet. Den eller de personer som var konstruktörer är medvetna liberaler.

Det nya är anarkisternas inflytande på både gott och ont. Här hänger också resultatet på om de har klart för sig att om de arbetar inom SAC, så gör de det som syndikalister och inte som anarkister. Vi ska inte använda ord som förvilla.

Vad är då en anarkist, en frihetlig socialist och vad kännetecknar en anarkosyndikalist?

Under rådande omständigheter är det nödvändigt att på ett klart och otvetydigt sätt besvara de frågorna, om syndikalismen skall ha en rimlig chans. Vad säger du som medlem? Vad säger du som anarkist? Vad säger AU? Vad säger chefredaktören på Arbetaren, vårt ansikte utåt?

Allmänheten, som vi vill vinna för vår sak, vet kanske inte heller vad orden betyder, och får kanske för sig att SAC är till för bara anarkistiska arbetare. Våra tidningar och andra publikationer svämmar ju över av anarkistisk propaganda och gratisreklam.

Tills vidare får vi som vill gälla för syndikalister rätt och slätt trösta oss med vad som står i LS grundstadgar som ristat i granit i paragraf 1: "samhällets förändring i syndikalistisk riktning", och "ett framtida syndikalistiskt samhälle", koncist uttryckt.

Den vakne läsaren observerar att revolutionära syndikalister utelämnats i frågeställningen ovan. Orsaken är att syndikalisterna är – och skall vara – revolutionär, för han/hon vill med fredliga medel genomföra en total förändring av samhället. Avskaffa all utsugning och därmed åstadkomma ett klasslöst

samhälle, vilande på de lokala grundstadgarna.

Några sådana ambitioner hade inte nyorienterarna 1952 och det har inte dessa personers ideologiska arvtagare idag. Genom okamratligt manipulerande försökte och försöker de driva sin frihetliga linje inom SAC. Nu senast i det internationella programmet. Ska nästa steg tillåtas bli urvattning av LS grundstadgar och principförklaringen?

Nej, kamrater! Slå vakt om den principförklaring vi har. Den är i stort sett bra. Den behöver bara justeras och förbättras på vissa punkter i texten, förutom det här med att skriva syndikalism istället för frihetlig socialism.

Bror Morén
Nora LS

Redaktionella principer?

Har just fått majnumret av SAC-Kontakt i min hand. Under referatet från 1 maj i Göteborg står mitt namn.

Denna artikel har emellertid inte jag skrivit. Jag känner igen vissa formuleringar från det referat jag skickat till SAC-Kontakts redaktion, men rätt mycket är omskrivet.

Innehållsmässigt spelar det ju ingen roll i just det här fallet. Men principiellt tycker jag att det är väsentligt. Man kan ju börja undra i vilken utsträckning andra inlägg och artiklar är omarbetade?

I detta fallet borde det väl varit så att redaktören undertecknade referatet och i så fall angav mitt referat som källa eller underlagsmaterial.

Jag har svårt att tänka mig att ett förfarande som detta hör ihop med de "goda redaktionella principer" som det talas om på debattsidorna i majnumret.

Helena Nygren
Göteborgs LS

Marxister vill avskaffa staten

Vi var 15–16 vuxna och sju barn som kommit från olika håll i Sverige till SACs ideologkurs i Västerås.

Kursgården Lövudden ligger mellan Mälaren och en mindre träfikerad landsväg. På andra sidan landsvägen ligger ett flygfält, där mindre flygplan vid vackert väder startade och landade.

Eftersom referenten inte själv bodde på kursgården kan jag inte uttala mig om rummen; inga klagomål hördes dock. Däremot blev jag missnöjd med den vegetariska kost som serverades.

Vegetarisk kost är inte vanlig mat minus kött. Tycker nog personalen kunde gå en kurs i vegetarisk matlagning.

Efter det att vi kursdeltagare presenterat oss redogjorde Ingemar Nilsson kort för den europeiska arbetarklassens historia.

Han började i England på 1700-talet, då den engelska textilindustrin blomstrade. Industriidkarna tjänade stora pengar på den s k triangelhandeln; man köpte slavar i Afrika för glaspärlor och annat krams, och sålde dem sedan i Amerika, där de arbetade på bomullsfälten och försåg England med råvara.

Vidare berättade Ingemar om den franska arbetarrörelsens historia, där jag själv fascinerades av Pariskommunen.

Givetvis gick han också igenom Tyskland och Sverige.

Andra dagen ägnades åt anarkismens idéhistoria, som förtäljdes av Ted Nordstrand. Även Ted började i Europa och slutade i Sverige. Tyckte själv att det var litet tråkigt att vi alltid skall begränsa oss till Europa. Det finns anarkistiska idéer hos andra folk och religioner.

Ingemar Nilsson sammanfattade marxismen under eftermiddagen, och det uppstod diskussion angående den marxistiska och anarkistiska metoden.

Marxister vill bilda partier för att erövra makten och avskaffa staten som är en våldsmaskin. Anarkisterna tror på smågrupper/kommittéer för bildandet av ett kollektivt samhälle utan statsapparat.

Jag tycker vi ska kämpa från båda hållen.

Under onsdagen berättade Sven Lagerström om syndikalismen.

Han sammanfattade den som en sammanmältning av anarkismen, marxismen och praktiska erfarenheter om hur det nya samhället byggs i det gamla.

Från anarkismen har man tagit idén om individens frihet och från marxismen analysen om vilka krafter i samhället som styr.

Syndikalismen vill genom facklig kamp övergå från ett kapitalistiskt samhälle till ett frihetligt socialistiskt – utan parlament, stat och militarism.

Ekologi och miljöförstöring var temat under torsdagen. Per Nilsson föredrog. Miljöfrågorna tycker jag personligen är de viktigaste och mest brännande i världen idag.

Vansinnet måste stoppas. Som syndikalist bör man leva i harmoni med naturen och vårda den.

Efter miljödiskussionen kändes det dåligt att dricka te och kaffe ur engångsplastmuggar. Ett försök att använda porslinskopparna från matsalen saboterades av personalen. När vi försökte skriva namn på plasmuggarna för att återanvända dem slängdes muggarna. Nästa gång kommer jag att vägra dricka ur plastmuggar.

Sedan var det dags för Stina Sundberg, som pratade om feminismen. Hon betonade att feminismen liksom anarkismen och syndikalismen är ett levnadssätt, ett sätt att analysera verkligheten och en samling gemensamma värderingar. Däremot är det ingen ideologi med ett klart definierat mål och en strategi för att uppnå det målet.

Många på kursen kopplade ihop feminism med manshat. Stina Sundberg sade sig inte känna till fler än tre feminister som "hatar" män.

Veckan avslutades med att Ted Nordstrand berättade om anarkismen, varefter vi utvärderade kursen.

Allmänt tyckte man att den varit bra, men för kort. Det skulle behövs en vecka till under vilken man skulle tagit upp internationella frågor: utvecklingen i Östeuropa och världen.

Eftersom syndikalismen inte är en färdigutvecklad ideologi, utan utvecklas dag för dag, måste vi också utveckla oss själva och lära oss mer och mer för att kunna ta vårt personliga och samhälls ansvar.

Fler och bättre kurser efterlyses.

Syhmus Ceylan

SAC höll grundkurs i Moskva

Mellan den 8 och 9 maj höll SAC en facklig grundkurs i Moskva. Ett par av våra bästa förmågor stod till hela Sovjetunionens fackliga aktivisters förfogande.

Tyvärr var inte deltagandet av förväntad omfattning.

Det hela började med att Internationella kommittén (IK) under kontakter med fackliga aktivister i Sovjet fått mängder av frågor angående vår verksamhet. Det har gällt att fråga om hur lång tid det tog att arbeta fram våra principförklaringar till vad ett kollektivavtal ska innehålla, eller helt enkelt vad tunnelbanebyggarna i Dnepropetrovsk, Ukraina, frågade:

– Vad skall en lokal, självständig fackförening göra?

KAS anarkosyndikalistiska konfederation i Sovjet har startat en grupp som de kallar KAS-KOR, som sysslar med information åt arbetarrörelser. De ger ut ett informationsblad varje vecka där de informerar den nya arbetarrörelsen om strejker och annat som händer och som stora media inte tar upp eller vinklar.

Bladet distribueras till strejkkommittéer, oberoende fackliga grupper osv. Upplagan är 250 ex., men den kopieras vidare och läses av betydligt fler.

KAS-KOR har nu blivit officiell informationsbyrå både för "arbetarkonfederationen", som är en samorganisation för den nya arbetarrörelsens varierande grenar, och "konfederationen av fria fackföreningar", som är en nybildad facklig centralorganisation där främst gruvarbetarförbundet, men också ett par andra fackliga federationer ingår. Det är ganska stor överlappning mellan de två konfederationernas medlemsorganisationer.

Tillsammans med KAS-KOR arbetade vi fram en planering för ett seminarium där SAC skulle förmedla sina erfarenheter. KAS-KOR skulle inbjudas genom alla sina fackliga kontakter och SAC skulle sammanställa ett program utifrån de frågor vi och KAS-KOR fått.

Arbetarens huvudredaktör Martin Nilsson följde med för att berätta om SACs historia och organisationsbyggnad och ombudsman Leif Persson följde med som expert på fackligt vardagsarbete och svenska arbetsmarknadslagar. Johan von Sydow deltog som rysk tolk och undertecknad var expeditionens organisatör.

Hade vi inte tagit oss vatten över huvudet när vi skulle lära ryssarna fackligt arbete? Det var ju knappt två veckor sedan 50 miljoner gick ut i strejk i en timma. Det var de oberoende fackföreningarna som stod bakom denna styrkedemonstration. Och dem skulle vi nu lära hur man gör!

Så gick mina tankar när vi gick in i det stora center för fackliga studier där KAS-KOR reserverat en stor välutrustad föreläsningssal med professionell tolkutrustning som fick Johan att blekna.

Bleknade var det fler som gjorde när det någon timma efter utsatt tid fortfarande bara kommit ett tiotal personer, förutom de nu likbleka organisatörerna som på ett tidigare stadium talat om ett hundra deltagare.

Tillsammans med de få som anlänt kom vi fram till att det säkert skulle komma fler imorgon, som ju var en arbetsfri dag. Vi ägnade oss åt informella direktsvar på de närvarandes frågor och åt att informera skolans rektor om SAC och syndikalismen, vilket tycktes intressera honom.

Nästa dag var det mycket riktigt fler deltagare, 20–30 stycken (de kom och gick litet). Tyvärr så var det flera arbetarrörelseforskare och andra intellektuella och inte alls så många av de fackliga aktivister som seminariet var tänkt för.

De närvarande antecknade dock flitigt för att publicera. Martin berättade om storhetstiden när IAA var den största fackliga internationalen och om hur syndikalisterna förtryckts av bolsjevikerna i öst, fascismen i Tyskland, Spanien och Italien samt om hur syndikalisterna i de borgerliga demokratierna kämpar mot stat, kapital och reformistiska fackföreningar.

Leif berättade om vårt dagliga slit. Den ryska tolken hade svårt att översätta t ex låglöneavtal, och hon förstod inte hur man kan beskriva en fastighet som ett värde. Diskussionen beskrev Leif slående:

– Dom vill ha det som vi och vi vill ha det som dom har det, fast annorlunda.

Den kritik som framkom under utvärderingen gick ut på att vi kanske skulle ordnat seminariet i anslutning till en arbetsplats, att det var olämpligt med en helg på våren då folk brukar träffa sin familj, att det handlade för mycket om svenska förhållanden i relation till det övriga innehållet och att seminariet borde ha annonserats bättre. KAS-KOR menade att det dessutom var olyckligt att strejkkommittéerna lagt ett viktigt samarbetsmöte i Ukraina och att priserna ökat med 200 procent nyligen, så folk vågade inte slösa pengar på resor.

Annika Hjelm
SACs internationella sekreterare

English activist seeks help

Please contact the address below if you are interested in either of the following announcements:

1. Active Democracy Network.

This will be an international project which aims to produce some practical analysis of active democracy, its strengths and weaknesses, with a special interest in mass organisations which use rotation of delegates, eg. the Spanish Dockers Co-ordinadora, or the CGT-CNT branch at Michelin in the Basque country.

We would like to hear from anyone with practical experience, or who is interested in giving their criticisms of draft texts, doing translations (we aim to work in Spanish, English and French), or in any way getting involved.

Various already existing texts on this subject will be sent to anyone interested.

2. Spanish Information Network.

Since about 1983 we have been putting out a newsletter called Sinews, which deals with syndicalist organisations in contemporary Spain.

Recent issues of Sinews have also carried information about the SAC, and we would like to expand this coverage. We are therefore looking for SAC members who would be willing to do summarised translations of articles from SAC-Kontakt for us. The amount of work involved is totally flexible, and imperfect English would be quite sufficient.

If you would like to subscribe to Sinews, just write informing us that you have deposited about three pounds to the account listed below, and we will put you on our mailing list, or send them in an envelope. When your subscription runs out, you will be informed.

For all back issues the price is ten pounds.

Mick Parkin

**Spanish Information Network
& Active Democracy Network**
39 Vesta Road
Brockley
London SE4 2NJ
England

Account no. 21014736
National Westminster Bank
(Banks no. 60.16.17)

SACs första kongress 1910

Manlig prägel på SAC

SAC är hierarkiskt och patriarkaliskt. Organisationen styrs för mycket av den högra, "manliga" hjärnhalvan. Så här illa (?) är det av historiska skäl. SAC startades en gång i tiden av män. Sen dess intet nytt - alltså.

Kvinnan bakom dessa ord är Ingegerd Johansson, Tanum LS. Hon står i ett klassrum i Grebbestads folkhögskola i Bohuslän och håller ett inledande föredrag om feminism på kursen Frihetlig socialism; en kurs, eller snarare ett diskussionsmöte, som arrangerats av Sydvästra och Västra Götalands distrikt under Kristi himmelfärd.

Vi som lyssnar är en samling mer eller mindre rättroende medlemmar från bl a Tanum LS, Stenungsund-Uddevalle LS, Alingsås LS, Malmö LS och Göteborgs LS. Ingegerd Johanssons tankegångar utgår från förra årets kongress. Den var enligt henne synnerligen trist och patriarkalisk. Hon efterlyser en ny struktur för organisationen,

men hon är osäker på hur en sådan skulle se ut.

– Vi är också rädda för nya strukturer, för det okända. Att tala om utopi i organisationen anses dessutom som flum, säger hon.

Gruppdiskussioner

Därefter delar vi in oss i grupper. Som ett experiment bildas en blandad grupp, en mans- och en kvinnogrupp. Diskussionen ska utgå från Ingegerds ämne, nämligen om varför SAC är patriarkaliskt och om det i så fall är möjligt att ändra på det.

Huruvida resultatet från diskussionerna har patriarkalisk grund eller någon annan grund är svårt att säga. Att göra en generell sammanfattning av diskussionerna är också marigt.

Tjejgruppen uppehöll sig en hel del vid tiden är ett problem. Tiden är viktigare än mänskliga hänsyn. De har dessutom hakat upp sig på att vid månadsmöten och liknande finns något sorts tvång att vara rationell.

Den blandade gruppen kom bl a fram till

att det kan vara svårt för nya medlemmar att ta sig in i LS. Att organisationens struktur är förlegad. Att det finns strider inom organisationen.

Mansgruppen sprack

Jag satt själv med i mansgruppen och vi hade vissa svårigheter med att hitta diskussionsämnen.

Att mansgruppen upplöstes väckte en del reaktioner vid redovisningen. En kille som gav intryck att ha förläst sig på psykologisk litteratur försökte hitta förklaringen i vårt kön. Han sa också:

– Jag är glad att jag hamnade i den blandade gruppen. Jag hade nog känt mig väldigt utsatt i mansgruppen.

En tjej blev röd i ansiktet av ilska över att mansgruppen bröt upp. Varför hon reagerade så visste hon dock inte, men kanske var det återigen könet som spökade.

En man i mansgruppen ansåg att gruppen blivit en schablon eftersom den upplöstes. En annan i samma grupp ansåg tvärtom:

– Gruppen kom ju inte fram till nånting över huvud taget, sa han.

Ideologi – praktik

Den andra stora diskussionen utgick alltså från frågan om hur den frihetliga socialismen kan se ut i praktiken. Gruppindelningen görs den här gången utifrån intresse. De två övriga grupperna snackar om hur ett anarkistiskt levnadssätt kan vara möjligt.

Centralt för beslutsmodellen är att alla ska få ett ord med i diskussionen. Förslaget som presenteras går alltså ut på att man vid ett möte går olika rundor där alla säger sitt.

De som reagerar mest på att behöva invänta ordet är de mest spontana personerna, i det här fallet kvinnor. En tjej säger t ex:

– Nackdelen med att gå rundor är att man inte kan svara direkt på det som sägs.

Kanske är modellen en god kompromisslösning. Möjligen säger de ständigt tysta något, och de aktiva tvingas lugna ner sig. Själv har jag en viss erfarenhet av att den "kvinnliga" egenskapen ohämmad spontanitet fått styra möten. Visserligen var det här fråga om ganska extrema brudar, känsloromaner, men det innebär att demokratin

försattes helt ur spel.

Anarki

Man kan köpa en kåk med andra, jobba mindre, vara sysslet mot medmänniskor, undvika skuldsättning till stat och banker, göra sig av med personliga ägodelar, var några av idéerna som kom fram om hur man kan leva anarkistiskt.

Vid redovisningen av det här utkrystalliserade sig en liten motsättning mellan Malmö LS och övriga. Det blev aldrig någon riktig diskussion, men Malmö-medlemmarna ansåg att SAC är en alltför konservativ organisation som framför allt fyller funktionen av "nätverk".

Alltså, man kan hitta andra trevliga personer i organisationen som man kanske kan genomföra förändringar tillsammans med. Det är dock okej att vara medlem i SAC, men organisationen är inte verktyget som behövs för att ändra samhället till det bättre.

McEwans starköl

Första dagen hade vi dessutom vissa förväntningsdiskussioner. Då kom det fram en

hel del frågor som vi aldrig diskuterade. Frågor som kanske kan vara av intresse för andra att känna till. Här är några.

Ska vi över huvud taget organisera lönearbetare på industrier som vi inte vill ska existera? Vad är aktivitet? Ansvar? Ska SAC enbart vara en fackförening? Vad gör vi med medlemmar som inte är tillräckligt ideologiska, som enbart är ute efter det fackliga?

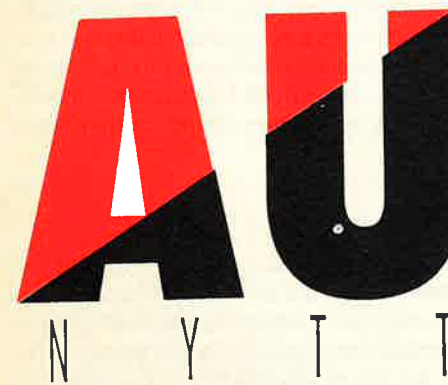
Mellan diskussionerna traskade vi dessutom runt i Grebbestads omgivning. En kväll besökte vi Bengt som bor i ett litet hus i samhällets utkant.

Där drack vi McEwans och Stella och åt hembakade bullar.

En annan kväll bjöds vi på bohusräkor hemma hos Ingegerd och blev av med vissa räkillusioner.

Enligt Bengt, som fiskar räkor, är räkor röda när de dras upp ur havet. Vid kokning blir de vita. För att de ska se läckra ut i butikerna så kokas de därför med ett rött färgämne, som tydligen är ganska ohälsosamt. För den skull blir inte räkor röda. De får samma färg som SAC: rosa.

Anders Carlbom

29 maj

Luleå LS som återuppstått söker inträde i SAC och hälsas hjärtligt välkommen.

I Gävleborgs distrikt planeras en värvningskampanj. Vykort med svarstalong ska

spridas via medlemmarna. 20 000 kr anslags till tryckningen av vykortet och uppföljning av svaren.

Reijo Vuori har valts till förhandlingssekreterare.

Stockholm-Gotland DK och Tyresö LS påminner om ombudsman Bertil Öbergs pressade arbetssituation.

Sabina Wallner, Stockholms LS, valdes in i internationella kommittén. Leif Hallstan, Stockholms LS och IK-medlem, representerar på CGTs kongress i Madrid i början av juni.

Storstockholms postsyndikat fick max 7 000 kr för att organisera ett samarbete mellan samtliga LS postisar. Kanske upptakten till en uppbyggnadskommitté eller federation.

Jokkmokks LS får 500 kr per månad i hyresbidrag för vikarierande ombudsmannen Helena Rapps expedition.

Den 3–5 juni sammanträdde SACs cen-

tralkommitté. 1990 års verksamhet med mera behandlades.

12 juni

Sista mötet före sommaren. Ingrid Ström utsågs till AUs ombud vid Tryckeri AB Federativs bolagsstämma.

Ombudsmännens övertidsräkningar gick igenom.

Ludvika LS meddelar att dom haft en omröstning om att lämna SAC. LS ville inte att någon från AU kommer upp till LS-mötet. AU beslutar att skriva ett brev till alla LS-medlemmar om fördelarna med att vara kvar i SAC inklusive adresser till LS i närheten.

RIO/Lf folkhögskolegrupp, som förbereder ansökningarna om att få starta folkhögskola, meddelar att de tyvärr inte tänker föreslå SAC.

Elisabeth Frykegård

Bara gula fack i Malaysia

Martin Sjögren reste under 1989 runt i Indien och närliggande områden.

Han bekantade sig med strömningar inom fackföreningsrörelsen där, och de problem och glädjeämnen han stötte på. I följande nummer av SAC-Kontakt redovisar han sina intryck.

Malaysia är en klassisk diktatur med styrd press där all kritik mot regeringen stämplas som kommunistisk och bestraffas hårt.

Således är 99,9 procent av fackföreningsrörelsen gul. Om en oberoende militant fackförening skulle bildas, skulle den omedelbart förbjudas.

Jag träffade Bala, som är en fackföreningsaktivist, på Sahabat Alam (Jordens vänner). Han hade avskedats från sitt jobb på en textilfabrik efter en strejk där man använt sig av direkt aktion, bland annat genom sabotage.

Bala var med om att bilda Asian Workers Solidarity Link, ASWL – Asiatiska arbetares solidaritetsnät – för några år sedan.

ASWL har fungerat som en oberoende arbetarorganisation för förmedling av information och utbildning. Men i oktober 1987 slog myndigheterna till.

Organisationen förklarades vara kommunistisk och ledaren, som för övrigt fortfarande är fängslad, arresterades.

Bala hade fått en inbjudan till årets International Solidarity Affair i Manila, Filippinerna, men kunde inte närvara då han vid återkomsten skulle ha arresterats för samarbete med KMU, en kommunistisk organisation, enligt Malaysias regering.

Bra med gummi

För att förstå den nuvarande situationen gav Bala en kort historisk tillbakablick över

arbetarrörelsen i Malaysia.

England, den tidigare kolonialmakten, hade försökt introducera gummi i Indien och Sri Lanka, utan större framgångar. Britterna importerade tamiler från Sri Lanka som fick röja i jungeln och plantera gummi. Runt 1920 var gummiplantagerna så väl utbyggda att man kunde börja tala om en industri.

Britterna upptäckte också att Malaysia hade rika tennfyndigheter och startade gruvverksamhet i större skala i slutet av 1800-talet. De första gruvarbetarna var kontraktsarbetare från Kina.

I Malaysia fanns då två konkurrerande kinesklaner: Ghee Mins och Hai Sans, där klangemenskapen var viktigare än den klass man tillhörde. 1901 började klanerna bygga upp parallella arbetargillen, men det skulle dröja ytterligare några år innan man kunde tala om en enad arbetarklass.

En del kommunister från södra Kina gick under tidigt 1900-tal i exil i Malaysia, blev ofta gruvarbetare och började organisera arbetarna över klanggränserna i tenngruvorna. En enad arbetarklass började växa fram.

Kommunister tar över

Fackföreningarna bildades först branschvis, fram tills dess att arbetarna i Singapore gick ihop i General Labour Union (GLU) 1928. Andra stater i Malaysia följde efter och arbetarcenter växte upp i hela landet.

Fortfarande var det bara kineser i fackföreningsrörelsen och gruvarbetarna intog en ledande roll. Plantagetamilerna var oorganiserade

tills J Nehru på statsbesök i Malaysia 1933 uppmuntrade dem att gå in i fackföreningsrörelsen.

Från början var facken kommunistinflyttade och efter det att CPM, Communist Party of Malaysia, bildats 1930 började partiet långsamt ta över kontrollen över facken.

Arbetarrörelsens guldålder var 1930–36 då fackföreningsrörelsen kännetecknades av militant kamp med direktaktioner. Flera strejker genomfördes på plantager och i gruvorna, vilket ledde till hård repression: fängslanden och dödande av aktivister. Britterna kände sig hotade.

Från 1936 och fram till andra världskrigets utbrott gick verksamheten litet upp och ner. Malaysia var ockuperat av japanerna 1941–45, då CPM, GLU och brittiska armén förenade sig i kampen mot ockupationsmakten.

Under jorden

1948 enades alla GLU i Malaysia i PMFTU – Pan Malaya Federation of Trade Unions – och arbetarna var för första gången förenade i en organisation. Britterna införde en lag om att alla fackföreningar måste registrera sig före 1950. PMFTU vägrade registrering, olagligt förklarades, gick under jorden, förenade sig med CPM och upptog väpnad kamp.

Britternas nedslag hade slagit ut alla fackföreningar och i det vakuum som uppstod tog engelsmännen in John Braser, en union buster (som knäcker facken). Han bildade

Malayan Trade Union Council (MTUC), från början en gul fackförening organiserad efter brittiskt mönster industri för industri.

John Braser utsåg också P P Narayanan att leda det nybildade National Union of Plantage Workers (NUPW), som förblev organisationens generalsekreterare fram till sin pensionering 1982.

1957 blev Malaysia formellt självständigt, vilket dock bara innebar att regeringen övertog engelsmännens arbetarfientliga politik.

Skuldsatta

NUPW har idag ca 75 000 medlemmar och 1984 visade Rubber Research Institute att reallönerna för gummiarbetarna bara ökat tre procent de senaste 20 åren, medan produktiviteten under samma tid ökat 132 procent. 69 procent av gummiarbetarna och 45 procent av oljepalmsarbetarna är skuldsatta.

Studier har visat att de måste betala tre fjärdedelar av sin inkomst på mat med litet eller inget över till kläder, utbildning, medicin eller sparande. Plantagearbetarna är därmed den mest eftersatta och utnyttjade gruppen arbetare i Malaysia.

Nyligen framkom att verkställande sekreteraren i NUPW fått 30 800 amerikanska dollar i lön per år; att generalsekreteraren, finanssekreteraren och vice sekreteraren vardera haft 24 000 am. dollar i årslön. När Narayan pensionerades fick han 72 000 am. dollar i avgångsvederlag och en pension på 1 120 am. dollar per månad. Det är särskilt fränstötande när en plantagearbetare bara tjänar motsvarande 80–120 am. dollar per månad.

När MTUC började samarbeta med oppositionen kände sig regeringen hotad och började i juni 1989 bygga upp ännu ett gult fack: Malaysian Labour Union (MLU). Arbetarna i Malaysia är idag således splittrade mellan tre gula fackföreningar: MTUC, MLU och CUPECS.

Martin Sjögren

KRONSTADT 1921

av Ida Mett 30:–

DEN RYSKA REVOLUTIONEN

av Rosa Luxemburg 40:–

ARBETAR- OPPOSITIONEN

av Alexandra Kollontaj 40:–

Gratis boklista!

Federativs förlag, Sveav. 98,
113 50 Sth. 08-673 37 40

Inför valet:

Anarkismens grund

I Niccolo Machiavellis *Il Principe* återfinns ett avsnitt som bär titeln "Hur man bör regera de städer och furstendömen, vilka hade sina egna lagar innan de ockuperades."

Jag tänker nu för en stund något bortse ifrån vad skribenten antagligen själv menade med orden och låta dem få en annan innebörd.

Antag att människan genom vår utveckling som en livsform, som allt liv, är styrd av vissa "principer" och "lagar" – här inte menat i juridisk eller idealistisk bemärkelse – som i sin förlängning och vare sig vi vill det eller ej, du och jag är underställda.

Gör så ännu ett antagande: nämligen att detta kanske är sant, t ex om vi saknar näring, i en vidare mening, att vi då kommer att svälta, bli undernärda och därigenom inte nå det mål som är vår livsforms mål, individuellt såväl som kollektivt, likt allt liv för övrigt. Målet att tillfredsställa sina, våra, behov.

Om nu detta kanske skulle kunna innehålla ett visst mått av sanning, betrakta nu för ett ögonblick vad denna mystiska sociala ordnings företrädare, politiker, ekonomiska ledare etc inriktar sig på – femöresdetaljer såsom, i tur och ordning, att gå och slänga papper i lådor vart tredje år, och hävda att detta är den enda form av "demokrati" som är möjligt.

Vi har guden BNP och andra yttringar av det s k ekonomiska systemet, hjärnsnöken som fri företagsamhet/på en fri marknad – allt naturligtvis i den påstådda nationens intresse.

Paddorna haglar. Med en viss trötthet kan jag bara konstatera att vissa personer i detta nuvarande samhälle tyvärr har en förmåga att tro att människan enbart behöver en skopa gröte och kläder på kroppen för att sen en strålande morgondag gå dem till mötes, men tro det är inte att veta.

Människan är dock, hävdar jag halstarigt, mycket mer än detta. Visst! Mat och kläder behövs, naturligtvis, men vad med sådana psykologiska behov som gemenskap, kärlek, trygghet, kommunikation, att bli accepterad osv. Är inte också detta något som en människa behöver?

Naturligtvis är det så...eller? Det är min övertygelse, och jag måste tillägga tyvärr, eftersom den åsamkat mig stor plåga, att avsaknad av behovstillfredsställelse utkristalliserar sig negativt inte bara på individen utan också på omgivningen.

Sett ur det spegelvända perspektivet, dvs att behoven har tillfredsställts, påverkas människan positivt, vilket i sin tur får positiva biverkningar på omgivningen. Och detta förhållande gör mer än så. Det styr våra liv och inte bara det; det styr livet självt. Inte bara i vår del av universum utan också på andra platser där ev liv kan återfinnas.

Vad är då utgångspunkten för att vi, människor, skall nå tillfredsställelse? Naturligtvis en människa själv, eftersom ingen annan bättre känner vad du behöver och i vilka mått. Med andra ord: man behöver kunna ordna sitt eget liv efter de behov, och den mängd, som behövs för att täcka dessa.

Sitt eget liv, inte andras, eftersom detta i så fall resulterar i otillfredsställelse för någon annan, vilket i sin tur kommer att ytterligare sprida sig och rulla på i evigheter. Denna rätt till sitt eget liv är en grundförutsättning.

Kort sagt: för att vi skall kunna bli hela och harmoniska måste vi bejaka de spelregler som livet, i sin växelverkan, självt ställt upp. Enligt de "lagar" som jag ovan kort redovisat och som jag hävdar också styr människan. Detta är, som jag ser det, den av alla så bespottade anarkismens grund.

Men nu förhåller det sig ju på det viset att de "politiska" såväl som de "ekonomiska" makthavarna har framtagit människor deras naturliga rätt att få forma sina liv i en social gemenskap.

Dessa "ledare" har förvandlat världen till en ockuperad zon. Men jag förbannar inte dessa stympade individer som människor, det kan jag omöjligt göra av logiska skäl. Det är handlingen som måste upphöra.

Dock är det nödvändigt att medlen som skall tillämpas för att denna omöjliga sociala ordning skall upphöra måste vara i samklang med målet. Våld är därför, naturligt nog, uteslutet. "Makthavare", ledare etc måste sättas in i sitt rätta sociala sammanhang, varken mer eller mindre.

Jag ser det som vår skyldighet som människor att försöka förstå människan som sådan. För om man inte förstår människan och därigenom inte förstår sig själv, kan man heller aldrig förstå andra.

Till sist ännu ett citat från Machiavellis ovan nämnda avsnitt:

"Vad man än gör och vilka mått och steg man än vidtar – om man inte splittrar eller skingrar invånarna – glömmar de aldrig friheten och de gamla lagarna."

Anders Svensson
Anarkosyndikalist
Markaryd

Kränkta föreningsrätt

Medlemmen anmälde i februari i år att han som förskollärare i Östhammars kommun hade en lön som understeg kollegernas med 560 kronor i månaden, trots lång anställningstid.

Förhandlingar med kommunen påkallades samma dag, och utsattes till den 22 mars.

Vid förhandlingarna avvisades en lönehöjning och även att teckna kollektivavtal, vilket innebar att man kränkte medlemmens föreningsrätt.

När protokollet ankom till oss den 9 april nämndes inte föreningskränkningen. Förfrågan gjordes samma dag, med krav på att protokollet skulle tillföra denna anmärkning före min justering.

Så här skrev ombudsman Öberg:

”Kommunen har vid förhandlingen avvisat lönekravet, dvs att Nordgren skulle erhålla samma lön som de anställda som tillhör organisation ni har kollektivavtalsförhållande med.

Kommunen har även avvisat krav om tecknande av kollektivavtal med vår organisation.

Kommunens uppfattning att Nordgren inte kan få samma lön som övriga pga sin organisationshemvist betyder att hans arbetskapacitet inte räknas, utan det är medlemskapet i LS/SAC som är avgörande.

För att kränka föreningsrätten krävs enligt lagens mening ett antal begrepp, rekvisit, och det är del då *åtgärd*. Åtgärden blir att ni avvisar lönehöjningen pga organisationshemvist. Syftet uppfyller kommunen också, då man genom att inte gå med på lönehöjning kan tvinga Nordgren att gå över till kollektivavtalslutande facklig organisation. Skada blir det också, i det här fallet ekonomisk skada med flera hundra kronor i månaden.

Kommunen uppfyller därmed vad som krävs för att kränkning av föreningsrätten ska föreligga enligt MBL paragraf 8. Sen blev det tyst.

Ny brevfrågan 24 april.

Ungefär tre veckor därefter meddelar personalchefen att personalutskottet skall behandla min framställan den 17 maj. En knapp vecka senare kommer faktiskt ett svar som inte sa just någonting. Eller i klartext: ”Har organisationen någon anmärkning till protokollet får man väl på sedvanligt sätt framföra sina anmärkningar i en bilaga till protokollet.

För Östhammars kommuns personalutskott

Lars Hammar”

– Jag justerade alltså protokollet ”enligt bilaga”:

”Följande tillägg ska tillkomma protokollet:

Arbetsgivaren har vid förhandlingen hävdat att man ej justerar Nordgrens lön i paritet med övriga samma lönekategorier pga Nordgrens organisationshemvist. Man avvisar även krav på tecknande av kollektivavtal.

I och med detta har kommunen grovt kränkt Nordgrens föreningsrätt varför tvisteförhandling kommer att påkallas i separat handling.”

Samtidigt påkallades tvisteförhandling beträffande kränkning av föreningsrätten för Nordgrens vidkommande, enligt MBLs paragrafer 10 och 64, med stöd på paragraf 8, där Bertil påpekade att ”sådan tvist ska vara föremål för förhandling innan ärendet kan anhängiggöras vid domstol, varför tvisteförhandling härmed påkallas.” Han påpekar också att denna skall äga rum inom två veckor från framställan.

Den 14 juni hölls tvisteförhandling. Kränkningen undanröjs i och med att Nordgrens lön höjs till övrigas nivå från samma tidpunkt, 1 juli 1990.

Medlemmen var nöjd med detta och skadeståndskraven återkallades då kommunen lovat bot och bättring för framtiden.

Fakta: Bertil Öberg
Text: Katia Henry

Chefens far kassör i LS

Västra Götaland gick ut med krav på 800 kronor mer i månaden för alla syndikalister. Hittills har två förhandlingar satts igång, som pilotfall.

Den ena gäller Institutionsförvaltningen i Göteborg, där det finns nio medlemmar, den andra Alucrom med en medlem.

På förvaltningen menade arbetsgivaren att de inte kunde förhandla lokalt eftersom det inte finns något lokalt förhandlingsutrymme. Magnus Rönn i fackliga kommittén krävde då papper på att motparten inte har förhandlingsmandat.

Det vill inte arbetsgivaren gå med på, eftersom han då i sin tur skulle tvingas gå till sina överordnade och få ett papper som säger att han inte kan förhandla.

Sjölin, som representerar arbetsgivaren, rabblar procentsatser och Rehnberg och

Magnus kontrar med att det finns tekniska lösningar.

– Snart har ni ingen personal kvar, med dom lönerna ni betalar, säger han.

Sjölin hotar med att ”frysa” de 209 kronor i månaden som Rehnbergsavtalet ger om vi begär central förhandling.

Och där står nu den förhandlingen.

Alucrom är en firma på Arendalsvarvet som sysslar med entreprenadmålning av broar, stålställningar mm.

Vår medlem där är ganska stridbar, bl a deltog han i vår ”generalstrejk” mot strejkförbudet i fjol.

Vi går igenom hans lönelappar och ser att han inte fått ut något OB-tillägg. Efter ett tag dyker arbetsgivarens representant Hansson upp. Han har väldigt bråttom och hinner inte förhandla.

Men vi får honom att sätta sig och snart inser han att det är lika bra att förhandla. Vi börjar med att fråga om de har dispens på övertiden – 300 timmar på en månad för vår medlem. Det hade dom inte fixat.

Beträffande OB-tillägget ansåg han att det räckte med att betala övertid och i den skulle OB ingå:

– Skulle vi betala så skulle grabbarna få mycket mindre betalt, menade han – hur nu det skulle gå ihop.

Han hänvisade till att det var Rehnbergsavtalet som gällde: vi kontrade med att vår fackförening ju är litet annorlunda och si, Hanssons far var en gång i tiden kassör i Linköpings LS!

Inte utan en viss respekt fortsatte diskussionen om olika tekniska lösningar, bonus, vinstdelning mm.

Veckan efter kontaktades Målar- och målarmästarnas riksförbund, som konstaterade att vi nog hade rätt gällande OB-tillägget.

Hur det går med kravet på 800 kronor vet vi inte. Förhandlingar, stridsåtgärder...? Det återstår att se.

Fakta: Micke Grebelius
Text: Katia Henry

LS-are kunde inte lockoutas

Hofors LS varslade den 24 juni om strejk för 1:e miljö- och hälsoskyddsinspektör Pär Åslund, anställd vid Hofors kommun.

Till en början är strejken tidsbegränsad. ☞

☞ Den innebär att Åslunds normala arbetsuppgifter, samt nyanställningar, sätts i blockad, skriver Hofors LS i sin pressrelease.

I mitten av mars hade LS-en varslat om mer- och övertidsblockad samt nyanställningsblockad; denna utlöstes den 10 juni. Trots biträde av statlig förlikningsman kunde parterna inte komma överens då kommunens lönebud inte accepterades.

Per Åslund har under flera år haft en lön och löneutveckling som inte motsvarar den för andra inspektörer i regionen och på kontoret i Hofors.

I mitten av juli meddelas från Hofors att strejken är igång och pågår fram till 5 augusti, då medlemmen går på semester.

Kommunen lär ha haft planer på lockout av andra LS-medlemmar, men då vissa omfattas av ett hängavtal bet sig kommunen i tummen där.

Elis Johansson
ordf. Hofors LS
Gunnar Lundberg
pressombud

Gbg:s LS flyttar

Den 1 september skall, om inget oförutsett inträffar, Göteborgs LS flytta ner till bottenvåningen i Folkets hus, med ingång direkt från gatan.

Så småningom är det meningen att även Syndikalistiskt forum skall återfinnas i samma lokal, men dess flyttning är inte bestämd ännu.

Ny adress blir:

Göteborgs LS
Heurlins plats 15
413 01 Göteborg

HJÄLP TILL!

Alla medlemmar, och speciellt de som kan något om el och vvs och snickeri och målning mm, men även vanliga packare och bärare, hälsas varmt välkomna. Ring 031-11 96 08 sista veckan i augusti för besked om var/när/hur.

CGT inbjuder till:

Alleuropeiskt fackligt möte

Sista veckan i november i år genomförs ett alleuropeiskt syndikalistiskt fackligt möte i Barcelona.

Den 25–28 november blir det kulturella arrangemang som utställningar, filmer, föredrag, debatter etc med anknytning till arbetarrörelsen och dess historia.

Under helgen 29 november–1 december deltar så fackföreningsfolk som svarat positivt på nedan citerade upprop i ett möte om Läget i Europa och Fackligt samarbete.

Spanska CGT står som värd för mötet.

Mötet är en del av det europeiska fackliga samarbete som SAC varit med och tagit initiativ till för ett par år sedan. Hittills har två mindre, allmänna möte hållits i Paris, där syndikalister diskuterat hur man ska få igång ett fungerande fackligt samarbete utanför de stora byråkratiserade reformistfacken.

Resultatet blev de branschvisa europeiska samarbetsmöten som postisar och järnvägar genomförde i Madrid i februari i år, där aktiva SACare från dessa branscher deltog, samt detta stora möte i Barcelona.

Fyra huvudteman

Dagordningen innehåller fyra huvudteman: Europas ekonomiska läge, Fackföreningssituationen i Europa, Social kamp i Europa och Syndikalistiskt samarbete. Mötet kommer att tolkas till spanska, franska och engelska.

Av det upprop som CGT skickat ut framgår det vilka organisationer och grupper som inbjudan riktas till. Många syndikalister och en hel del andra har svarat positivt.

SAC har ombetts ta kontakter i Östeuropa och Sovjet för att bjuda in nya oberoende fack därifrån. Internationella kommittén (IK) arbetar på det.

Förhoppningsvis kommer LS av SAC, federationer och syndikat att skicka representanter till Barcelona-mötet. Ett ökat fackligt

samarbete i Europa är ju en nödvändighet i dagens läge. Det är därför viktigt att vi kommer väl förberedda och insatta i diskussionspunkterna. Vi har också möjlighet att föreslå föredragshållare, tex om svenska eller skandinaviska förhållanden.

Svar på EG

Som vanligt hänger det på dig, och alla andra medlemmar i LS, federationer och syndikat hur SACs deltagande i detta ”syndikalisternas svar på EG” blir. Det är ju inte nödvändigt att alla organisationsinstanser åker till Barcelona.

SACs internationella kommitté framför de ståndpunkter organisationen vill ha framförda. Så det är bara att sätta igång. Skriv till IK så skickar vi ett utförligare program och den senaste informationen om hur förberedelserna går.

Annika Hjelm
SACs internationella sekreterare

UPPROP FRÅN CGT

”Internationalismen har varit en av de kännetecknande karaktärsdragen för arbetarrörelsen sedan dess första inträde i historien. Internationalismen har varit en grundpelare inom fackförenings- och arbetarrörelsen.

Mänskligheten kan bara befria sig från den exploatering den lider av utifrån en kollektiv, internationell och solidarisk utgångspunkt där inga barriärer eller gränser får plats.

De olika internationella organisationer som under årens lopp samlat arbetarrörelsen föddes med denna utgångspunkt.

Idag är det en brådskande nödvändighet för arbetarna i världen att återuppliva internationalismen. Våra antaganden om kapitalismens utveckling har bekräftats av historien. Ekonomins internationella karaktär och förekomsten av multinationella företag tvingar oss att inse att de adekvata kampmetoderna är internationella.

Mänsklighetens sammanbrott (vanligen uttryckt som Nord-Sydkonflikten) kräver också en global lösning vilket är helt i linje med den traditionella internationalismen.

I Europa tvingar den ekonomiska och politiska integrationen arbetarkrafterna att anta en samlad strategi för att möta en extremt förstärkt fiende.

Det är känt att det finns olika internationella strukturer som samlar fackliga organisationer i olika länder. Otvivelaktigt, utifrån en facklig vänster- och syndikalistståndpunkt kan dessa inte uppfylla längtan och aspirationerna hos dem som inte bara nöjer sig med att vilja fördela kapitalets vinster bättre utan på ett effektivt sätt vill verka för dess kontinuerliga förändring.

Det gör att det nu mer än någonsin blir nödvändigt att vi som praktiserar en annorlunda facklig verksamhet än de stora, officiella fackliga apparaterna skaffar oss sådana relationer och en samordning som vi kan ha nytta av, både för det fackliga arbetet i allmänhet och för att kunna agera när konkreta problem uppstår. Vi bör utan dröjsmål utarbeta en bra form för samarbete som har full respekt för särdragen hos varje organisation som ingår i den här alliansen eller unionen.

Innan dess är det nödvändigt att vi definierar några minimipunkter som vi anser kännetecknar den fackföreningsverksamhet som vi vänder oss till.

1. En självstyrande fackföreningsverksamhet.

Arbetsorganisationen är en självstyrande enhet, främmande för varje underordnande eller beroende av olika instanser, antingen de är politiska, ekonomiska, filosofiska eller religiösa.

Den självständiga arbetsorganisationen kan själv svara för sig, inom alla områden,

mot exploatering, aggression mot friheten samt ojämlikhet mellan människor.

Det innebär att den självständiga arbetsorganisationen inom alla områden som den finner framkomliga och nödvändiga för den sociala förändringsprocessen.

En tredje nivå är oberoende i förhållande till alla institutioner, vilket inte hindrar att varje organisation i en konkret situation själv avgör vilka kontakter man ska ha med dessa.

2. En facklig verksamhet som bygger på deltagande.

Den radikala förändringen av samhället ser vi som en överenskommelse om deltagande och ansvarstagande av en bred social majoritet. Det är absolut inte en uppgift för utvalda minoriteter eller förtrupper. Vårt motto är hämtat från 1:a internationalen: **Arbetarklassens frigörelse måste vara dess eget verk.**

En direkt konsekvens av detta axiom är att inom den förändrande syndikalismen deltar arbetarna i alla beslut inom sina egna organisationer såväl som i alla olika kampsituationer.

Den uppgiften innebär:

- en antibyråkratisk organisationsstruktur där all beslutandemakt ligger i basorganisationerna och där delegaterna och kommittéerna är de självklara språkrören och verkställarna av de beslut som kommer från de organisationsdelar de representerar;
- vi strävar i vårt dagliga arbete för att våra organisationer ska bli en fungerande ram för deltagande och kamp för bredast möjliga samling av arbetare. Vi nöjer oss inte med att vara en elitistisk sekt långt ifrån allmänhetens sociala verklighet;
- på grund av detta bör våra organisationer spela en bildande roll och återge människorna den huvudroll som den nuvarande samhällsmodellen fått oss att glömma;
- i konsekvens med detta kan våra ståndpunkter inte bygga bara på ideologisk övertygelse. Det är den sociala verklighet där vi arbetar som bör vara vår guide om vi vill eftersträva att dessa våra ståndpunkter ska vara användbara och godtagbara för en bred social majoritet.

3. En facklig verksamhet som strävar efter social förändring.

En syndikalism som inte ser varje fråga/kamp som en isolerad sak, utan som en del av den samlade målsättningen: att uppnå ett nytt samhälle utan orättvisaor eller förtryck.

Vi utgår från ett totalperspektiv som ser varje orättvisa som ett uttryck för ett orättvist socialt system och inte som en isolerad företeelse. Därför försöker vi reagera mot alla orättvisor i samhället och inte bara de som ryms inom ett snävt fackligt perspektiv.

Vår målsättning, och den underordnar vi vårt dagliga arbete, är att få slut på dagens orättvisa sociala system. Vi kämpar för ett annorlunda samhälle som, genom avskaffandet av äganderätten och all maktkoncentration hos en minoritet, vilken den än vara

måde, säkerställer lyckan för denna världsmän och kvinnor.

I den här allmänna definitionen ingår personer och organisationer av olika ideologiska ursprung och tankesätt. En sammanstrålning av alla dessa, i en öppen dynamik och med respekt för mångfalden, kan och bör stärka de band vi här avser.

Som framgått går vi utanför alla ideologiska snävheter och vänder oss till alla de organismer och kollektiv som på något sätt kan identifiera sig med vad som sagts och som vill få största möjliga utrymme i samhället för att åstadkomma den förändring av samhället som alltid har krävts från det arbetande folket.

Vårt mål är en så öppen och användbar samordning som möjligt. Vi vill samarbeta där vi har liknande problem, eftersom det är där vi har en gemensam grund att bygga solidariteten på.

Att nå detta mål är ett gemensamt arbete för alla oss från olika länder som fortfarande tror på möjligheten av en positiv förändring av den värld som omger oss och för oss som, trots allt, ser syndikalismen som ett nyttigt verktyg för det försöket. ”

José Maria Olaizola Albeniz
CGTs permanenta sekretariat
(motsv. SACs arbetsutskott)

PLATS- ANNONS

Insamlingsgruppen i Värmland söker ny medarbetare med kreativt sinne och ideellt hjärta.

Vi samlar prylar samt kläder vilka sorteras, pressas och skickas till Mocambique. Vi arbetar även med vår loppmarknad.

Troligen är vi Värmlands mest demokratiska (syndikalistiska) arbetsplats. Detta medför aktivt deltagande på planeringsmöten, ansvarsområden, studier, bilkörning och mycket släpande av kläder.

Arbets tid 30 timmar per vecka, månadslön 5.800 kronor plus en del andra förmåner, sju veckors semester.

Nyfiken? Hör av dig till:

**Gunilla R
Kristen, Maria
Gunilla A
0555-911 15**

och så var det debatt...

DEBATT

Karlskogas omröstning

Jönköpings LS finner det konstigt att stora LS, som de som klagat i tidningen, inte har fler som röstar (det är kanske bara styrelsen som bestämmer).

Karlskoga LS styrelse lägger vid varje viktig omröstning ned ett stort arbete med en telefonkedja som påminner medlemmarna om vikten att rösta.

Så med utgångspunkt från detta så tycker vi själva att vårt röstresultat skulle kunna bli ännu högre.

Samtidigt vill vi gratulera Älvdalens LS till det fina röstresultatet som de uppvisade. Så nästa gång satsar vi hårdare.

**Styrelsen
Karlskoga LS**

Vegetarianer — äter de kött?

Kongressen 1990 fattade beslutet att samvetsvägran skall särskiljas och jämföras med andra fackliga kampformer. Detta trots att möjligheten till samvetsvägran redan finns, genom förhandlingar och blockad. Det vill säga: fackligt, genom LS.

Om detta beslut skrev vi ett kort debattin-

lägg i SAC-Kontakt 4/91. Vi väntade oss svar från LS som röstade igenom beslutet, men vi väntade förgäves. Inga svar kom i 5/91.

Inga svar?

Jo, förresten! Ett ”svar” från Lars Falkenberg (Tanum LS), men det var inte Tanum LS vi ville ha svar ifrån – vi vet redan vad ni tycker!

Eftersom vårt första inlägg tydligen inte var tillräckligt klart, så fortsätter vi debatten.

För oss är frågan fackligt, ideologiskt och principiellt viktig, eftersom den ställer den fackliga kollektiva kampen åt sidan. Den förskjuter facklig direkt aktion till förmån för någon form av ”greenpeace-artad” individuell mediaaktion.

Det är alltså inte själva aktionen – samvetsvägran i sig – vi angriper, utan sättet att samvetsvägra: genom organisationen eller utanför?

Som ett exempel på samvetsvägran den fackliga vägen kan vi nämna svetsaren på Finnboda varv i Stockholm som 1990, genom att varsla om blockad på sina arbetsuppgifter, slapp svetsa militärbåtar – vilket han inte ville eftersom han är antimilitarist.

Bakom sig hade han organisationen! Hade han däremot helt enkelt vägrat hade han försatt sig i en svår situation utanför fackets hjälp (han hade kanske varnats eller avskedats).

Är det fackliga aktioner genom organisationen eller är det individuella utomfackliga aktioner vi ska få stridsunderstöd för?

Vad händer organisationen rent rättsligt om vi genom stridsunderstöd stöder utomfackliga aktioner?

Än värre: vilket symptom på facklig och ideologisk kris i organisationen påvisar beslutet om samvetsvägran?

Ska vi ge upp att försöka realisera och praktisera våra drömmar och mål genom fackföreningen och istället kämpa oorganiserat och flummigt utanför?

Nej!

Vad är då organisationen till för?

För att dra en liknelse:

Varför ska vi strejka vilt tillsammans med LO-anslutna arbetskamrater, då vi kan strejka legalt genom att vi är organiserade i SAC?!

Det ska vi inte – lika litet som vi ska samvetsvägra ”vilt”, då vi kan göra det legalt genom LS och syndikat.

Samvetsvägran är dock inte det enda tecknet på praktisk vilshenhet. Som ett annat exempel kan nämnas Kooperation som vägen till socialism.

Varför ska vår organisation kämpa för producentkooperativa lösningar, då själva organisationsstrukturen borde uppmuntra till gemensam och samordnad kamp för självförvaltning?

Vi hävdar att samvetsvägran och Kooperation är frågor av liknande slag. De följer båda i stort sett devisen ”ställ facket åt sidan”.

Och facket, det är vi, alla medlemmar i LS och syndikat.

”Äter en vegetarian kött?”

Frågan är förenklad och borde kanske ha formulerats: ”bör en vegetarian äta kött?”

Se där problemet i ett nötskal.

Därför: riv upp beslutet om samvetsvägran (som inte ens fick 2/3 majoritet på kongressen 1990) senast på nästa kongress!

**K Hellman
Lars Hammarberg
Solna LS**

Förenklingar

Får ej gå ur distriktet

I referatet från Västra Götalands distriktskonferens (SK 6/91) kan man läsa att konferensen har *beslutat* att det är frivilligt ifall en LS ska tillhöra ett distrikt eller inte.

Men frågor som rör hela SACs organisationsstruktur kan inte ett distrikt fatta beslut om. Stadgar för distrikten finns i paragraf 7 moment 2.

I en sådan fråga måste alla medlemmarna i hela organisationen få möjlighet att göra sin stämma hörd, endera via medlemsomröstning eller på en kongress.

Att dela in SAC i distrikt är inte något påfund av någon centralbyråkrat som suttit vid sitt skrivbord och tyckt att det kunde se snyggt ut. Nej, ganska snart efter SACs bildande insåg flera LS att det var nödvändigt med ett intimare samarbete regionalt. För att stödja varandra i agitation, vid strider och vid uppbyggandet av nya LS.

Vid SACs kongress 1916 uppstod debatt om distriktens vara eller icke vara. Bakgrunden till debatten var den konkurrens som hade uppstått mellan de spontant bildade distrikten och de s k Industrikommittéerna om vem som skulle ansvara för agitationen.

Industrikommittéerna var en branschorganisation inom SAC och företrädare för dessa ville att distriktet skulle avskaffas.

Kongressen fastslog med stor majoritet att distriktet skulle behållas och att det var distriktet som skulle ha huvudansvaret för agitationen. Två huvudargument framfördes till distriktens fördel:

Det ena var att LS på egna initiativ hade slutit sig samman i distrikt, efter de behov som uppkommit i den praktiska verkligheten, och att det var dessa som bäst kände till de lokala förhållanden som rådde där agitationen skulle ske.

Det andra argumentet var att distriktet, liksom LS, bestod av folk från alla olika yrkesgrupper så om agitationen sköttes av distriktet riskerade man inte att bygga upp några nya yrkesorganisationer.

Uttaxeringen av medlemsavgift till distriktets verksamhet skulle ske lokalt och medlemskap i distriktet var frivilligt.

Vid kongressen 1919 kunde det konstateras att det frivilliga medlemskapet i distrik-

ten verkade hämmande på agitationen. Flera LS ställde sig utanför eller lät bli att betala avgiften, så distriktet blev utan de ekonomiska resurser som krävdes för agitationen.

Kongressen ställdes inför två olika alternativ. Det ena var att distriktet skulle få äska anslag av SAC för att få genomföra agitationen. Det andra var att distriktsavgiften blev obligatorisk och att den uttaxerades av SAC som sedan förde över den till respektive distrikt.

Det första alternativet skulle ha inneburit en centralisering av SAC, så klokt nog valde man det senare alternativet. Men därmed upphörde också frivilligheten att tillhöra ett distrikt. För LS i gränsområden fanns (finns) dock möjligheten att själv välja vilket distrikt man vill tillhöra.

Sedan dess har SAC uttaxerat distriktsavgiften, fram till kongressen 1990 då man beslöt att distriktet själv får sköta om detta. Men kongressbeslutet 1990 innebär inte att det återigen har blivit frivilligt att tillhöra ett distrikt eller ej. Behovet av distriktsverksamhet har inte minskat under årens lopp, istället har distriktet fått allt fler uppgifter.

Förutom stadgarna för distriktet finns det även reglerat i följande stadgar:

Grundstadgar för Lokala Samorganisationer

3 mom. 1: Inträdes- och månadsavgifter fastställs av LS, varvid förutom det belopp som *stadgeenligt skall erläggas till distrikt*, SAC och SAEA, erforderliga medel för LS egen verksamhet inberäknas.

§4 mom. 6: talar om att LS styrelse hos DK kan begära information och instruktion i frågor som rör styrelse eller revisionsarbete. Kassören är dessutom skyldig att låta befullmäktigat ombud för SAC eller DK ta del av LS räkenskaper.

§9 mom. 2: Nedlagd LS egendom tillhör SAC. Materialet insändes till Distriktskommittén och kassan till SAC, där den påföres respektive agitationsdistrikts konto som agitationsmedel.

Stadgar för Sveriges Arbetares Centralorganisation

§6 mom. 4 talar om att det är DK som i sista hand godkänner valkretsindelningen inför SACs kongresser.

Dessa stadgar tillsammans med stadgarna för distriktet lär väl inte kunna tolkas på an-

nat sätt än att det är obligatoriskt att tillhöra ett distrikt.

Vill man inte ha kvar den organisationsstrukturen så får man naturligtvis försöka få en ändring till stånd. Men då ska man utnyttja de demokratiska instrument vi har inom organisationen; motionera till nästa kongress eller begär att det blir en omröstning i frågan.

Ingemar Nilsson
SACs sekreterare

Mer svenskt och fackligt

Karlskoga LS anser att vår facktidning tar upp för litet med fackliga problem, och mest ägnar sig åt historieskrivierier typ Spanien och andra gamla saker.

Lämnar stora rubriker till utlandskåserier och reklam för civil olydnad med mera.

Man blir bestört när inte sådana saker som AD-domar, som visas på TV-Aktuellt och skrivs om i övrig press, nämns med annat än en liten notis.

Vi tror inte att orsaken till att vår facktidning inte har svenska fackliga reportage kan bero på dålig ekonomi.

AD-domstol och reportrar från tidningen finns i Sverige men ekonomin satsas på utländska reportage.

Styrelsen
Karlskoga LS

Sakupplysning

SAC-Kontakt har inga reportrar. Tidningen görs av en person.

Karlskoga LS är, liksom alla LS och enskilda, välkomna med bidrag.

Red.

I förra numret av SAC-Kontakt hade Anders Carlbom i Malmö LS en del synpunkter på vad han kallade SACs paradoxer.

Detta i en artikel så full av förenklingar att den inte borde få stå oemotsagd.

Varje framställning i tal eller skrift förutsätter förvisso ett visst mått av generaliseringar, om man inte skall fastna i ett tröttsamt upprepande av undantagsfall. Men i Anders fall är generaliseringarna så svepande att de leder till verklighetsförfalskning.

Anders första tes är att SAC består av två väl åtskilda grupper, som han kallar "socialdemokrater" respektive "anarkister". Redan valet av etiketter är olyckligt, men jag låter den saken bero. Sossarna är den del av rörelsen som arbetar fackligt, anarkisterna gör det inte.

Anders andra, halvt obegripliga tes är att: "Ju mer man slås för att behålla lönearbetet och högre lön eller en renare arbetsplats, desto starkare blir företaget eller var man jobbar. Det är en ofrånkomlig logik som ligger inbyggd i kapitalismen."

Anders tredje tes är att "ju starkare organisationen vill bli, desto sossigare måste den göras, om nu detta är möjligt."

Anarkistiskt nätverk

Någonting ligger det väl i var och en av teserna, åtminstone om man försöker tolka dem med största möjliga välvilja. Men detta "någonting" är för småttigt för att kunna upphöjas till huvudtendenser, och därigenom faller resonemanget.

Som t ex i tes nr 1: Visst finns det medlemmar i SAC som *uteslutande* vill jobba fackligt och högakttningsfullt skiter i den anarkistiska/syndikalistiska teorin och historien, liksom alla SACs ambitioner på den samhällspolitiska nivån.

Och visst finns det medlemmar som hellre hade sett att SAC varit organiserat som ett anarkistiskt nätverk istället för att ha en facklig struktur.

Men hur pass representativa är dom egentligen? Jag medger utan förbehåll att mina kunskaper om Malmö LS är näst intill obefintliga, så visst kan Anders ha "rätt" – utifrån *sin* horisont.

Samtidigt vet jag en hel del om Göte-

borgs, Stockholms och en del andra LS inre liv; LS som tillsammans organiserar en ganska stor del av SACs numerär. I *den* fall upplever jag det snarare som om den "djupa klyftan" inte går mellan "fackliga" respektive "icke-fackliga" aktivister, utan mellan *allmän-aktivister* och *totalpassiva*.

Pålästa revolutionärer

Exempel: två namn som ofta figurerar som undertecknare av diverse rapporter och inlägg i SAC-Kontakt är Micke Greblius och ex-skåningen Lennart "Marke" Markebo. Bägge måste betecknas som väl pålästa revolutionära syndikalister.

Vidare har bägge de senaste 15 åren deltagit i mängder av utom-parlamentariska aktiviteter (husockupationer etc), men dessutom har de varit intensivt verksamma i retnodlat fackliga sammanhang.

Micke var i flera år en av de drivande krafterna i Göteborgs LS fackliga kommitté, innan han började som ombudsman i Väst-sverige.

Marke, en gång något av halvguru inom musikrörelsen i södra Stockholm, har ägnat de senaste åren åt att ligga i som en rem för att stärka SACs fackliga positioner på posten i Stockholm. Jag vill naturligtvis inte påstå att det enbart är Markes personliga förtjänst, men det tål likväl att påpekas att Stockholms postsyndikat har tredubblats på ett par år.

Varken för Micke eller Marke existerar således tillstymmelse till den "djupa klyfta" mellan fackliga respektive icke-fackliga aktiviteter som Anders pratar om.

Jag skulle kunna räkna upp ytterligare flera tiotals sådana allround-aktivister (inklusive SACs nuvarande organisationssekreterare) – medlemmar som förenar insikter i den revolutionära syndikalistiska teorin med praktiskt handlag, jämte engagemang i såväl fackliga som samhällspolitiska frågor.

Träffar man över huvud taget på någon som med en föraktfull grimas avfärdar allt fackligt harvande (även när det sker inom SACs ram), ja, betraktar det närmast som kollaboration med kapitalet, så kan man sätta en hundring på att personen ifråga tillhör en kategori som har begränsad eller obefintlig erfarenhet av den normala löneslavstillvaron. Till exempel ett s k medvetet arbetskyggt element.

"Varat bestämmer medvetandet" skrev

Marx, och om varat består i en tillhörighet till en relativt liten isolerad subgrupp vid sidan av de stora sociala kategorierna i samhället, så kommer man med ganska stor sannolikhet att utveckla ett slags teoretiskt rättfärdigande av denna utanför-position – antingen man blivit direkt påhoppad för den eller inte.

Resultatet av teoretiserandet blir som regel en slags hybrid, en kompott bestående av traditionellt anti-kapitalistiska värderingar å ena sidan, och å den andra exempel på samma "svenne-förakt" som man ofta finner hos s k fria utövare och ibland också hos kåkfarare.

Ett gungfly

Det vore mig främmande att tala om en bohem-ideologi, av det enkla skälet att de verkliga – till skillnad från de manierade – bohemerna oftast återfinns inom och inte utom arbetarklassen. "Frifräsar-ideologi" får duga som arbetsbegrepp.

Den viktiga poäng som frifräsaren oftast missar i sin kritik av kapitalismen, och som därigenom förvandlar hans teoretiska fundament till ett gungfly, det är att *systemets reproduktion är dubbelsidig*. Den kapitalistiska medaljen har som andra medaljer två sidor, produktion och konsumtion.

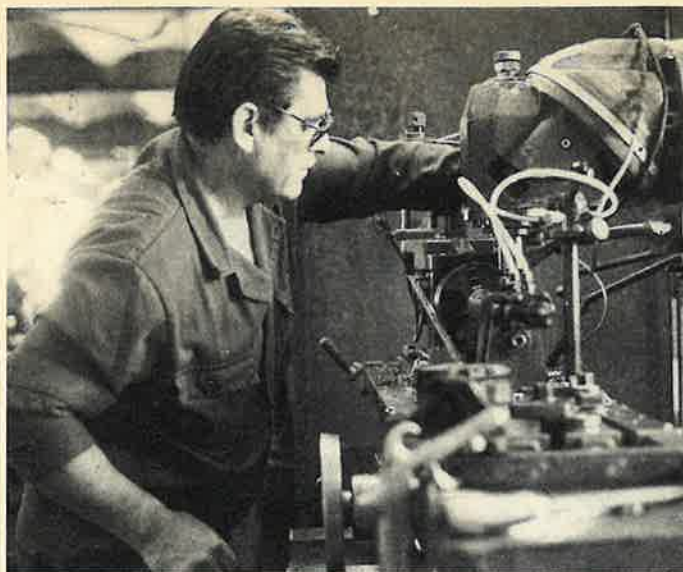
Produkter som fabriceras i akt och mening att realiseras på en marknad karaktäriseras som varor, och konsumtionen av dessa varor är ett minst lika viktigt inslag i kapitalismen som produktion av densamma.

Har jag förstått Anders rätt, så är det hans övertygelse att produktion av varor är lika med systembevarande klassarbete, och arbetarklassen är således en sorts medlöpare? Däremot har jag svårare att hänga med i svängarna när han därtill tycks förfäktat åsikten att fackliga krav på löneökningar och bättre arbetsmiljö inte enbart bevarar utan t o m stärker systemet, inte bara i systemmättstock utan även på det enskilda företags nivå.

Sänkt lön ett fördärv

Är denna teori reversibel så följer därav att frivilliga lönesänkningar från arbetarnas sida driver företagaren i fördärvet.

Om varuproduktion är systembevarande, så måste även konsumtion av varor betecknas som klassarbete – eftersom ekono-

min raseras om kapitalet inte får avsättning för sina varor – och då sitter vi fast i skiten lika förbannat, eftersom kapitalet alltid ser till att kompensera sig för "svinnet" på andra konsumenters bekostnad.

Det enda konsekvent utom-systemliga kravet torde därför vara vägra jobba och vägra konsumera, varpå man traskar ut i skogen och fyller sin buk med blåbär och andra naturens ätliga produkter, täcker sin lekamen med djurhudar och tar sin boning i ett ihåligt träd.

Jag kan inte se någon annan konsekvens.

Så länge vi vill äta, bo och klä oss på en mindre primitiv nivå än i naturens sköte, tvingas vi delta i kapitalets reproduktion antingen vi konsumerar för A-kassepengar, kooperativlön, studielån, vanlig lön, privata vinstmedel, ärvda, stulna eller upphittade pengar.

I en marknadsekonomi är vi alla automatiskt kuggar i systemet, och det är bara dumheter att tro att det finns "frizoner" i systemets utkanter där vi inte deltar i kapitalismens reproduktion.

Om man över huvud taget kan tala om "frizoner" i någon som helst betydelse av ordet, så utgörs i så fall de enda existerande sådana av de relationer som utvecklas av kämpande människor i det konkreta kampögonblicket.

Som på 50-talet

Men då måste vi finnas med i deom sammanhang som genererar kamp – inklusive klasskamp. "Frifräsaren" ställer sig utanför det frontavsnitt där åtminstone hälften av all kamp försiggår, nämligen på arbetsplatserna. Det är han i sin fulla rätt att göra, men han ska ge fan i att upphöja sina egna personlighetsdrag till den mest avancerade av alla revolutionära teorier.

Så långt kommen i texten upptäcker jag att jag av bara farten åstadkommit ett slags bemötande också av Anders andra tes. Nåväl, raskt över till den tredje:

"Ju starkare organisationen vill bli, desto sossigare måste den göras".

Så resonerade en del "nyorienterade" inom SAC på 1950-talet också, men inte blev dom starkare för det. För varje av-ideologiserad trätomte man lyckades skriva in i rullorna genom att tona ner det syndikalistiska draget i organisationen, så marscherade en eller ett par riktiga syndikalister ut.

Resultatet blev i stort sett plus minus noll. Dom folktopartistiska och centerpartistiska "arbetarmassor" man tydligtvis sökte attrahera uteblev nästan helt, av det enkla skälet att denna arbetarkategori sällan var intresserad av fackliga frågor över huvud taget.

Vill man uppleva hur SACs medlemstal fyr-, fem- eller tioudubblas, får man nog vänta tills klassmotsättningarna skärps på ett sätt som vi inte upplevt sen före kriget, t ex i samband med en internationell ekonomisk depression.

Först i det läget kommer breda skikt av löntagarna att se sig om efter ett kampalternativ, sedan dom av smärtsam erfarenhet dragit slutsatsen att samverkansvägen inte längre är framkomlig.

Men det förutsätter förstås å andra sidan att SAC medvetet lanserar sig självt som ett kampalternativ...

För att återgå till Anders tes, att man måste bli "sossigare" för att bli större, så förutsätter det för det första att det är ett självändamål att bli större. Men som jag ser det (och nu förvånar jag nog en del som noterat mitt stora intresse för organisationens medlemsutveckling) kan det aldrig bli tal om att växa till vilket pris som helst, och definitivt inte till priset av att bli någon slags "sossar".

Men vi bör sträva efter att attrahera dom tiotusentals löntagare och andra som redan idag delar våra grundläggande värderingar, men som av skilda skäl ännu står utanför organisationen. Vår propaganda är ärligt talat inte särskilt skickligt upplagd, och inte särskilt omfattande heller.

Till sist skulle jag vilja säga någonting om Anders begrepp om dialektik, eller rättare sagt totala avsaknad av sådana begrepp. Anders indelning av SACs olika medlemskategorier i "sossar" och "anarkister" tycks

mej alltför mekanisk, som om all personlighetsutveckling, såväl som ideologisk utveckling är fullständigt utesluten.

Ett jävla liv

Men människor föds inte till "sossar" eller "anarkister", tvärtom är deras tänkande ett resultat av personliga erfarenheter och kontakter med andra människor. För att ta ett konkret exempel: Jag är inte beredd att döma ut elektrikerna på Pågens bageri i Malmö för att dom är ganska nöjda med det sätt på vilket företaget ägare skött verksamheten. Den inställningen är en produkt av deras *hittillsvarande erfarenheter*.

Samma ganska förnöjsamma inställning hade också en arbetskamrat till undertecknad, en person med allmänna sympatier för de s k mittenpartierna, ända tills han själv rådde ut för att bli permitterad. Då plötsligt blev det ett jävla liv och anti-kapitalistiska utbrott så det stod härliga till.

Förmodligen minst 90 procent av alla människor grundar sina värderingar på omedelbara personliga erfarenheter, och inte på lösning av anarkistiska och andra teoretiska skrifter. Jag kan föreställa mig att åtminstone en del av de 44 000 som blivit permitterade hittills i år har en något mindre förtrostanfull inställning till kapitalets förmåga att organisera ekonomin på bästa sätt, än vad de hade förut.

För de allra flesta gäller det förhållandet att det är först efter en sådan personlig smäll som man alls blir mottaglig för anti-kapitalistiska argument.

Under tiden får vi följa Ingemar Nilssons recept: att till varje pris upprätthålla organisationens strukturer för att kunna fungera som ett slags "virus", en potentiell massorganisation.

Avvecklar vi SAC eller behåller organisationen bara som en ideologisk värmestuga för några hundra trogna blir det ett jävla slit att åter bygga upp SAC som klassorganisation på massbasis när det väl skulle behövas.

Ingemar Sjöö
Göteborgs LS

Paradoxerna 2:

Lönearbete inte lika med kapitalism

I förra numret av SAC-Kontakt har Anders Carlbon skrivit en artikel om problematiska förhållanden för organisationen.

Carlbons paradoxer verkar för mig vara skenproblem, och jag vill gärna framföra mina invändningar.

Carlbons första paradox handlar om de olika sorters personligheter organisationen består av: konservativa och radikala. Av någon anledning kallar Carlbon dessa grupperingar "socialdemokrater" respektive "anarkister", en benämning jag själv undviker då syndikalismen har ingen eller mycket liten samhörighet med någon av dessa grupper.

Carlbons invändning är att de konservativa "saknar ambition att förändra samhället" och att de "är mest intresserade av de kortsiktiga kapitalistiska frågorna."

Denna slutsats anser jag vara en föröklampning mot alla de syndikalister som använder sig av organisationen för framåtskridande av våra ideal. Jag har svårt att förstå varför en person som är villig att anstränga sig i triviala frågor måste sakna ambition att förändra samhället i stort. Carlbon lämnar den frågan obesvarad.

Arbetets ära

Beträffande den radikala grupperingen, vilken vi i det här hänseendet kan kalla anarkister eftersom en radikal syndikalist definitionsmässigt måste engagera sig, behöver egentligen inte debatteras, då fackligt engagemang inte ingår i den anarkistiska ideologin.

Den andra paradoxen är betydligt värre. När en av våra propagandaskrifter hyllar äran i att arbeta och deklarerar "att det är en rättighet att ha tillgång till det som kallas för meningsfull sysselsättning", då menar

Carlbon att detta stärker kapitalismen och företagen och följaktligen inte är positivt.

Denna paradox grundar sig egentligen på ett språkligt missförstånd. Lönearbete och kapitalism betyder inte samma sak, lika litet som marknadsekonomi och kapitalism är samma sak.

En av meningarna med syndikalismen är just att företagen skall bli starka och att produktionen blir effektivare. Det som spelar roll är att *kapitalismen* dvs att någon tillgodoser sig kapital genom överskottet från andras arbete, avskaffas.

Förutfattade meningar

Det går alltså utmärkt att arbeta för såväl full sysselsättning som starkare företag utan att sympatisera med den systematiska utsugning som föreligger. För övrigt kan man undra vilken sorts socialist Carlbon är om han inte villkorlöst deklarerar alla medborgares rätt till arbete.

Den tredje paradoxen berör det socialistiska draget hos syndikalismen. Detta kommer enligt Carlbon att leda till ett avståndstagande av massorna och en omöjlighet för syndikalismen att vinna mark.

I viss mån har Carlbon rätt, det finns många förutfattade meningar och en utbredd okunnighet om vad socialism är. Men svaret är inte att tona ner dessa mål utan att framhäva vår version av lösningen. Man får inte glömma att praktiskt taget hela befolkningen är ovetande om syndikalismens mål.

Om fler kände till vår unika kombination av syndikalism och marknadsekonomi, vår korporativism utan kapitalism, är jag övertygad om en ökad tillströmning från de breda massorna.

Kanske skulle vi bli så många att vi kan skaka samhället i dess grundvalar...

Torbjörn Holmgren

AK håller rikskonferens

Var med och forma SACs antimilitaristiska arbete. Vi ses på Lindesbergs kursgård, utanför Falun, den 25 oktober.

Anmäl dig till:

SACs Antimilitaristiska kommitté
c/o Karin Elmgren
Villa Rättebo TGL 46
311 94 Falkenberg

Mikael Håkansson

UTTAL-ANDE

Totalvägraren Henrik Göthberg sitter i fängelse för enligt svensk lag klassat som grovt brott: att vägra militärtjänst. Straffet är fyra månader efter 60 dagsböter.

Han har genom sin totalvägran tagit ett mycket genomtänkt beslut baserat på historien och sin egen övertygelse.

Att straffas för sin övertygelse i fredsarbete (för åsikter som inte skadar någon) verkar absurt i ett land som bekänner sig till de mänskliga rättigheterna.

Trots att Henrik erbjudit sig att göra samhällstjänst, utanför totalförsvarets organisation, bedöms han som grov brottsling. I t ex Nederländerna finns möjligheten till samhällstjänst för totalvägrare.

Vi i Orsa Lokala Samorganisation, syndikalisterna, vill ge vårt fulla stöd till Göthbergs handlande samt visa vår beundran för hans civilkurage.

Vi syndikalister ser våldet som ovärdigt människan och tar avstånd från såväl enskilt som samhälleligt våld.

Vi vill att totalvägran i framtiden avkriminaliseras.

Orsa LS
Syndikalisterna

ANARKISTISK TIDSKRIFT

Beställ provex. 30 kr
pren. 150 kr pg: 72211-6

Nr.2: Anarkism, Feminism, Antiparlamentarism och Svart Nationalism

Finns det hjärterum så... I gott skydd från illasinnad hagelskur syns fr v Ove Bergström med fyra söner samt Ingela med Alexander.

Andrea med syster Ramona, Alexander och Ingela prövar fiskelyckan. Ove Bergström med två av sönerna vänder fisket ryggen medan distriktsordförande Andrew Olsson senare fick napp.

SAC—are på utflykt

I början av juni drog en skara syndikalister i Sundsvalls LS ut på tur.

Kosan ställdes till Viforsen i Ljungan, dit ett tiotal familjer anlände med glatt humör och fiskedon.

Vi började med att låta barnen plocka ris och kvistar och tände en brasa. Tur var väl det, för snart kom en hagelskur och tvingade

in oss i regnskyddet.

Fiskefantasterna lät sig givetvis inte hindras, utan vadade ut i forsen. Så småningom vågade sig alltför ut, och visst nappade det.

Stora som små prövade lyckan, och till de minsta glädje hade vi förberett med en liten leksak, som blev mycket uppskattad.

Som avslutning serverades grillad korv

med bröd och alla var överens om att det var ett lyckat initiativ som vi tänker upprepa nästa år; Viforsen är en underbar plats.

Under rubriken Föreningsnytt kom det också in en liten blänkare i tidningen om vår utflykt.

Elke Olsson
Text och bild

Kvinnokafé i Delsbo

Med inspiration från Kafé 44s kvinnokafé Damrummet i Stockholm anordnade Dellens LS ett eget kvinnokafé på Café Stömne Svängrum i Delsbo den 8 juni.

Genom affischer hade vi bjudit in traktens alla kvinnor till ett musikcafé bara för tjejer, där vi skulle äta och dricka och prata och dansa och lyssna till tjejrockgruppen D D Darlings från Stockholm.

Kvällen kändes lyckad, trots att vi hade hoppats på att fler kvinnor skulle komma. Inklusivt D D Darlings, som består av fyra tjejer, var vi ungefär 25 kvinnor som samlades på Stömne Svängrum.

Vi åt sallad och bröd och drack öl och vin, och så pratade vi om idén med kvinnokaféet. Om varför vi anordnat det, och om vad vi

skulle kunna göra i framtiden.

Vår tanke är att kvinnokaféet i Delsbo skall bli nånting återkommande, nån gång då och då, och att vi ska kunna fylla det med litet olika innehåll.

Ibland som nu, med musik- och festkväll, andra gånger med texten bra föreläsare eller nån form av kvinnlig medvetandeträning.

Diskussionen var litet trög, men det kändes ändå som en bra början på nånting, och när D D Darlings körde igång framåt 22-tiden var vi allt annat än tröga. Vi dansade och dansade och dansade, och drack öl och pratade och dansade ännu mer.

Vi som var där hade jätteroligt, och D D Darlings höll stämningen på topp ända tills vi blåste av festen klockan ett.

Katrin Nygren
Dellens LS

CLASS WAR CONFERENCE

London 22-28 september 1991

Syftet med konferensen är att skapa en ny dynamisk klassrörelse. Den röda tråden under de fem dagarna bör, enligt Class War, vara internationalistiska perspektiv på klasskampen och allt vad det innebär.

Men det är ingen idé att komma om du inte är intresserad av eller motsätter dig Class Wars grundläggande mål och idéer.

Arbetsordningen är stormöte på förmiddagarna, diskussioner i mindre grupper på eftermiddagarna. Olika kvällsaktiviteter blir det.

Vill du med? Anmäl dig till Brands Sportred eller Umeå A-grupp. Respektive adresser:

Box 150 15
104 65 Stockholm

c/o Umeå LS
Skolgatan 51
902 46 Umeå

I N T E R N A T I O N E L L T

ALBANIEN

Den albanska generalstrejken avslutades efter en överenskommelse den 8 juni mellan den fria fackföreningen och regeringen.

Uppgörelsen innebär att den nya regeringen under premiärminister Ylli Bufi går med på en 50-procentig löneökning för arbetarna. Generalstrejken, den största i Albaniens historia efter "befrielsen" 1944, inleddes den 16 maj i år. Som mest deltog 350 000 arbetare och det blev en av Federation of Independent Trade Unions, den nybildade oberoende fackföreningsfederationens första uppgifter.

Ledaren för strejkkommittén, Valer Xheka, uppgav att 90 procent av Albaniens industri lamslagits. Ett hundratal gruvarbetare strejkade 200 meter under jord i Valinsgruvan strax norr om huvudstaden Tirana.

Där uppstod flera våldsamma upplöpp till stöd för strejken. De strejkandes krav hade varit: löneökning med 50-100 procent, minskad arbetstid från 48 till 36 timmar i veckan, bättre arbetsvillkor samt att myndigheterna undersöker vad som hände då fyra oppositionsaktivister dödades under regeringsfientliga protestaktioner i staden Shkoder den 2 april.

Strejken tvingade den sittande regeringen att avgå den 4 juni och den ersattes med en samlingsregering. Förutom överenskommelsen med de strejkande har den också utlovat nya parlamentsval till mars 1992, självförvaltd, dvs den som vill kan delta i arbetet med matlagning, diskning, städning osv. Barnpassning kan ordnas.

Arbetsköparna fördömde strejkdagen och även om arbetsnedläggelserna mest blev kortare punktaktioner, så betraktades kvinnostrejken som en stor framgång.

Bakgrunden till att kvinnorna "lade armarna i kors" är att kvinnor som utför samma arbete som män fortfarande får i genomsnitt drygt 30 procent (!) av männens lön.

Den schweiziska grundlagen innehåller visserligen en paragraf om att "män och kvinnor har rätt till samma betalning för arbete av samma värde", men arbetsköparna har hittat många knep för att fortsätta diskriminera kvinnorna.

JUGOSLAVIEN

När detta skrivs (9 juli) har svensk TV återgått till huvudnyheter som att folk mår dåligt och avlider av värmen, och krisen på Balkan tycks över.

När SAC-Kontakt utkommer kanske läget är helt annorlunda. För orosmolnen finns kvar.

Albaniens icke-kommunistiska regering har uttryckt oro över ett hotande folkmord i Kosovo och albanska trupper har sänts till gränsen.

På BBC rapporteras från Bulgariens huvudstad Sofia hur tusentals makedoner anmäler sig som frivilliga för att slåss mot serberna. Och i gränstrakterna mellan serbisk eller 32 31 03

VÄLKOMMEN

serna fick stöd av liberalerna, de gröna, kommunisterna och socialisterna i sin antimilitarism och milda bestämmelser infördes när det gällde vapenvägran.

I den här rapporten talas t o m om hur man gjort arbetet för att förvandla militärbaracker i Ljubljana till ställen för kulturella och sociala aktiviteter.

Nu vet vi att de intressanta idéer om direkt demokrati och icke-våld som varit starka i det slovenska civila samhället har fått ge vika för en traditionell uppbyggnad av en stat - med armé, flagga och gränsövergångar som viktiga symboler.

USA

Industrial Workers redaktion har flyttats till västkusten och IWWs tidning har fått en modernare layout. Reaktionen för och emot har gi och organisation, arbetsmarknadsstiftning och fackligt arbete.

Du får ersättning för förlorad arbetsinkomst och resor om du behöver.

Vi planerar också en **Grundkurs 22-24 november** i södra delen av distriktet med samma innehåll som ovan. Anmäl dig nu, eller håll utkik i nästa nummer av SAC-Kontakt.

Studiekommittén
Sthlm-Gotland
Ulrika Bengtsson
tel: 0764-318 74
dag: 08-16 21 24

BOKHANDELN INFO

Böcker om Anarkism, Feminism, Syndikalism mm.
Hornsgatan 151, 11734
Sthlm, tel: 585839

Anmälan

Kursens namn: _____ Kurstid: _____

Namn: _____ Personnummer: _____

Adress: _____

Postadress: _____

Telefon hem: _____ Telefon arbetet: _____

Behöver intyg till arbetsgivaren ja ☐ nej ☐

Yrke/Sysselsättning: _____

Jag är medlem i _____ LS sedan år: _____

Ev medföljande barn (ålder) _____ (antal) _____

Speciella önskemål om kost, logi o dyl: _____

Finns det hjärterum så... I gott skydd från illasinnad hagelskur syns fr v Ove Bergström med fyra söner samt Ingela med Alexander.

Andrea med syster Ramona, Alexander och Ingela prövar fiskelyckan. Ove Bergström med två av sönerna vänder fisket ryggen medan distriktsordförande Andrew Olsson senare fick napp.

SAC-are på utflykt

I början av juni drog en skara syndikalister i Sundsvalls LS ut på tur.

Kosan ställdes till Viforsen i Ljungan, dit ett tiotal familjer anlände med glatt humör och fiskedon.

Vi började med att låta barnen plocka ris och kvistar och tände en brasa. Tur var väl det, för snart kom en hagelskur och tvingade

in oss i regnskyddet.

Fiskefantasterna lät sig givetvis inte hindras, utan vadade ut i forsen. Så småningom vågade sig alltför ut, och visst nappade det.

Stora som små prövade lyckan, och till de minstas glädje hade vi förberett med en liten leksak, som blev mycket uppskattad.

Som avslutning serverades grillad korv

med bröd och alla var överens om att det var ett lyckat initiativ som vi tänker upprepa nästa år; Viforsen är en underbar plats.

Under rubriken Föreningsnytt kom det också in en liten blänkare i tidningen om vår utflykt.

Elke Olsson
Text och bild

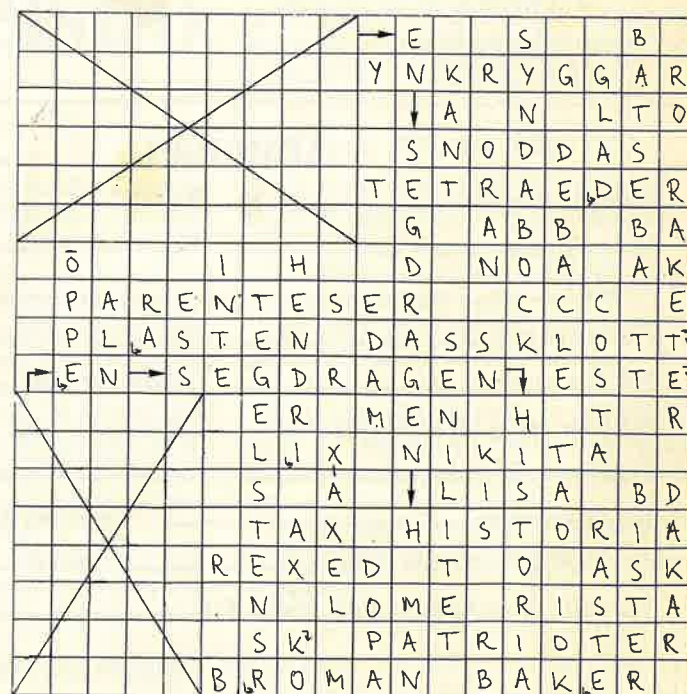
RÄTT KRYSS

Av någon outgrundlig, tryckteknisk anledning, försvann en rad ledtrådar i Krysset, publicerat i SK 4/91.

Två frimodiga kamrater – båda nyligen vinnare – skickade trots det in rätt svar.

Första pris, A-bomb: Richard Sjödin Västervik

Andra pris, tändare: Tina Mellqvist Pettersson Kolmården

ALBANIEN

Den albanska generalstrejken avslutades efter en överenskommelse den 8 juni mellan den fria fackföreningen och regeringen.

Uppgåelsen innebär att den nya regeringen under premiärminister Ylli Bufi går med på en 50-procentig löneökning för arbetarna. Generalstrejken, den största i Albaniens historia efter "befrielsen" 1944, inleddes den 16 maj i år. Som mest deltog 350 000 arbetare och det blev en av Federation of Independent Trade Unions, den nybildade oberoende fackföreningsfederationens första uppgifter.

Ledaren för strejkkommittén, Valer Xheka, uppgav att 90 procent av Albaniens industri lamslagits. Ett hundratal gruvarbetare strejkade 200 meter under jord i Valinsgruvan strax norr om huvudstaden Tirana.

Där uppstod flera våldsamma upplopp till stöd för strejken. De strejkandes krav hade varit: löneökning med 50–100 procent, minskad arbetstid från 48 till 36 timmar i veckan, bättre arbetsvillkor samt att myndigheterna undersöker vad som hände då fyra oppositionsaktivister dödades under regeringsfientliga protestaktioner i staden Shkoder den 2 april.

Strejken tvingade den sittande regeringen att avgå den 4 juni och den ersattes med en samlingsregering. Förutom överenskommelsen med de strejkande har den också utlovat nya parlamentsval till maj–juni 1992.

Martin Sjögren

SCHWEIZ

Den 14 juni gick landets kvinnor ut i strejk och andra aktioner för att kräva lika lön för lika arbete. Initiativet kom från arbeterskor inom klockindustrin och fick stöd av det största facket – USS/SGB – kongress förra året.

Arbetsköparna fördömde strejkdagen och även om arbetsnedläggelserna mest blev kortare punktaktioner, så betraktades kvinnostrejken som en stor framgång.

Bakgrunden till att kvinnorna "lade armarna i kors" är att kvinnor som utför samma arbete som män fortfarande får i genomsnitt drygt 30 procent (!) av männens lön.

Den schweiziska grundlagen innehåller visserligen en paragraf om att "män och kvinnor har rätt till samma betalning för arbete av samma värde", men arbetsköparna har hittat många knep för att fortsätta diskriminera kvinnorna.

JUGOSLAVIEN

När detta skrivs (9 juli) har svensk TV återgått till huvudnyheter som att folk mår dåligt och avlider av värmen, och krisen på Balkan tycks över.

När SAC-Kontakt utkommer kanske läget är helt annorlunda. För orosmolnen finns kvar.

Albaniens icke-kommunistiska regering har uttryckt oro över ett hotande folkmord i Kosovo och albanska trupper har sänts till gränsen.

På BBC rapporteras från Bulgariens huvudstad Sofia hur tusentals makedoner anmäler sig som frivilliga för att slåss mot serberna. Och i gränstrakterna mellan serbisk och kroatiskbefolkade områden dör människor i strider nästan varje dag.

Att denna sommar, då vi tycks vara så nära ett nytt omfattande krig på Balkan, läsa majnumret av den nordamerikanska anarkisttidningen Love and Rage (ung. Kärlek & vrede) är litet överklagt.

Men det kan ändå vara viktigt att återge en rapport där för att få perspektiv på dramatiken och den ödesdigra utvecklingen, som har drivits fram av oskickliga politiker med maktambitioner som tycks göra dem bokstavligt beredda att gå över lik.

Rapporten handlar om den alternativa scenen i Slovenien. Det berättas om ett centrum för Freds- och ickevåldskultur som har öppnats med ett bibliotek och i tanke att bli ett centrum för fredlig utveckling. Bland annat skall man ha kontakter med WRI, Helsingfors-gruppen och andra pacifist- och mänskliga rättighetsgrupper.

Marko Hren på centret ställde upp i det första flerpartivalet i april 1990 som oberoende kandidat för Nya sociala rörelser. Där inräknas pacifister, lesbiska, bögar, rockare, subkulturen osv. Ett centralt tema var avskaffande av armén och de alternativa rörelserna.

serna fick stöd av liberalerna, de gröna, kommunisterna och socialisterna i sin antimilitarism och milda bestämmelser infördes när det gällde vapenvägran.

I den här rapporten talas t o m om hur man gjort arbetet för att förvandla militärbaracker i Ljubljana till ställen för kulturella och sociala aktiviteter.

Nu vet vi att de intressanta idéer om direkt demokrati och icke-våld som varit starka i det slovenska civila samhället har fått ge vika för en traditionell uppbyggnad av en stat – med armé, flagga och gränsövergångar som viktiga symboler.

USA

Industrial Workers redaktion har flyttats till västkusten och IWWs tidning har fått en modernare layout. Reaktionen för och emot har dominerat insändarsidan.

I majnumret dyker dock andra frågor upp. Det är inte bara en kanadensisk medlems ilska över att Winnipeg – som har en viktig plats i arbetarörelsens historia med en berömd generalstrejk, som medlemmen ilsket påpekar – placeras i provinsen Alberta och inte i Manitoba, som debatteras, utan också frågan om SAC.

Jeff Ditz, Mike Kolhoff och Jon Bekken har olika tolkningar om varför SAC på 50-talet beslöt att gå med i det svenska A-kasse-systemet. För en svensk kan det kännas litet märkligt att notera det stora intresse denna fråga fortfarande tilldrar sig utomlands, och hur en fördömande eller berömdande inställning till SACs ställningstagande då fortfarande kan vara en vattendelare i debatter nu...

Mike Kolhoff skriver att "SAC inledde en lång period av fredlig samexistens med den socialdemokratiska staten i Sverige. Deras strejkaktiviteter nyligen är de första på årtionden och förhoppningsvis är detta ett tecken på en återgång till deras revolutionära fackliga rötter."

Jeff Ditz efterlyser "mer praktisk och

principfast enhet" inom den internationella rörelsen och påpekar att IWW har en långvarig och positiv relation till SAC.

Alla tre är dock överens om att arbetarna inom SAC är "kamrater".

LS eller enskilda som vill prenumerera på Industrial Worker kan betala tio USA-dollar för ett år till:

Industrial Worker
1095 Market St, suite 204
San Francisco
Calif 94 103
USA

FINLAND

De finländska anarkosyndikalisterna SAL-AIT kom i slutet av juni med ett nytt nummer av sin nyhetsbulletin. Här rapporteras att SAL-AIT den 25 maj höll sin "nationella vårkongress".

25 medlemmar deltog och konstaterade att det finns 32 finska mark i kassan. Den nationella sekreteraren avgick och ingen var villig att åta sig posten.

En lång diskussion rörde SAL-AITs förhållande till SAC. Enhälligt beslöts att fortsätta bojkotta SAC. Ett enda undantag gjordes: SAC har tillåtelse att skicka vilket tryckt material SAC vill, eftersom SAL-AIT trots allt vill veta vad SAC sysslar med och ställer sig i olika frågor.

(Man undrar om alternativet var att post från SAC skulle returernas öppnad till avsändaren...?/UBAs anm.)

På planet internationellt komplicerat jidder kan också noteras att SAL-AIT är missnöjda med att spanska CNT-AIT inte har svarat på en förfrågan från finländarna om huruvida anklagelserna om samarbete mellan CNT och CGT är sanna, att missnöje finns över att IAA-sekretariatet inte har informerat om att IAA-sektionerna i Danmark (ASO) och Nordirland har upplösts och att tyska FAUs kongress tydligen varit en skrikig historia med "barnsliga dumheter".

I april nästa år har IAA (Internationella Arbetareassociationen) sin nästa kongress. Finländarna vill då att IAA ska ta ställning till relationerna med sovjetiska KAS, nordamerikanska IWW och SAC.

– Är KAS och IWW på väg in i IAA? Om inte, varför? Vilka är hindren? Enligt vår uppfattning har IAA-sekretariatet inte rätt att diktera för IAA-sektionerna om dessa ska samarbeta eller inte med SAC. Emeller-

tid finns det behov av en överenskommelse mellan alla IAA-sektioner om en gemensam politik gentemot SAC, skriver finländarna.

På det fackliga planet konstaterade SAL-AIT att de inte har resurser att grunda en anarkosyndikalistisk fackförening i Finland idag. Istället ska alla medlemmar uppmuntras att gå in i SAN (en ungdomsorganisation inom finländska motsvarigheten till LO).

SAL-AIT har också beslutat att byta namn till Finländska Anarkistfederationen, men kommer att kvarstå inom IAA och har inga planer på att ansluta sig till Anarkistinternationalen, IFA.

ANGOLA

1 maj antog folkförsamlingen i Angola en ändring i grundlagen som ger lagstadgad rätt att strejka. Lockouter är dock förbjudna.

Enligt Södra Afrikas Nyheter har den fackliga centralorganisationen UNTA bildat en specialgrupp för att ta emot alla klagomål från grupper som hotar att strejka.

Många arbetare ifrågasätter dock UNTAs förmåga att försvara deras intressen då facket tidigare varit regeringspartiet MPLA-PTs förlängda arm enligt den marxist-leninistiska modell som tillämpats i ett drygt årtionde.

Livsmedelsarbetarförbundet har föreslagit att UNTA helt enkelt upplöses, så att en ny facklig federation kan bildas.

INTERNATIONALER 2

I slutet av förra året höll IFA (Internationella för anarkistfederationer) sin femte kongress. Delegater från Belgien, Bolivia, Brasilien, Bulgarien, Frankrike, Italien, Polen, Portugal, Spanien, Schweiz, Ungern och USA deltog.

IFA antog ett dokument om anarkisternas förhållande till arbetarrörelsen. Där slår man fast att IAA "fortsätter att försvara principerna och taktiken från Första Internationalen, följaktligen är IAA den enda organisationen inom den internationella fackföreningsrörelsen som har undgått reformistiska och totalitära avvikelser."

IFA uttalar att den organiserade arbetarrörelsen spelar en utomordentligt viktig roll

för det framtida samhällets revolutionära modell och uppmanar sina sektioner att delta i arbetarnas kamp i lämpliga former i olika länder med anarkismens allmänna principer som grund: direkt aktion, federalism och det slutliga målet en frihetlig socialistisk revolution.

Respekt i varje situation för fackföreningsarnas organisatoriska oberoende betonas och IFA påpekar att "anarkister aldrig har uppträtt som ledare eller övervakare, inte ens i de länder där anarkister har lyckats bilda anarkosyndikalistiska fackföreningar".

Följande former för anarkisternas deltagande i dagens fackliga kamp rekommenderas för IFA-sektionerna:

- Aktivitet i anarkosyndikalistiska fackföreningar som är anslutna till Internationella Arbetareassociationen, IAA.
- Icke-byråkratisk aktivitet i andra syndikalistiska organisationer. Då är målet att utveckla anarkosyndikalistiska idéer.
- Aktivitet i aktionskommittéer, arbetarråd och organisationer bildade av arbetslösa eller tillfälligt anställda med målet att skapa en självstyrande och självförvaltd rörelse. (Resolutionstexten är distribuerad av IAA:s sekretariat i Köln.)

FRANKRIKE

Det kommunistiska facket CGT har nu förlorat sin absoluta majoritet vid en av sina viktigaste högborgar, berättar **LO-Tidningen**.

Vid de senaste fackliga valen fick CGT 46,5 procent, en tillbakagång från de 51 procent de fick 1990.

CFDT, som tidigare stod nära det franska socialistpartiet, fick 24 procent, medan högersocialdemokratiska FO fick stöd av drygt 12 procent. Tillsammans med andra, mindre fackföreningar har de icke-kommunistiska facken gått samman och bildat en facklig majoritet i Renaultgruppen.

För CGT som redan tidigare på nationell nivå gått tillbaka, liksom kommunistpartiet, som stadigt krymper, var det en allvarlig prestigeförlust att förlora Renaultarbetarnas stöd.

Anledningarna anses vara flera: dels att CGT blivit känt som ett fack som säger nej till allt (däribland affären med Volvo), men också att Renault avproletariseras och att fler och fler tekniker och utbildade arbetare kommer istället för "vanliga" arbetare.

ARGENTINA

Åtta år har gått sedan militärjuntan avgick efter nederlaget i kriget om Falklandsöarna/Malvinas.

Nu växer dock oron för att terrorn är på väg tillbaka, trots att landet har en civil regering och president, peronisten Carlos Menem.

I julinumret av cnt (organ för CNT-AIT i Baskien) skriver Enrique Palazzo i Federation Libertaria Argentina, FLA som är en klassisk anarkistgrupp i Argentina:

– Oavsett vilken rörelse eller ideologi som i hemlighet ligger bakom, måste den allmänna opinionen fortsätta vara vaksam och mobilisera för att av regeringen kräva ett fullständigt klagande av händelserna och stå emot dessa hot mot friheten, de mänskliga rättigheterna, och säkerheten och livet för olika individer.

Enrique Palazzo menar att mönstret verkar se ut att bära drag karakteristiska för vissa grupper med klar nazi-fascistisk och antisemitisk inspiration, som helt enkelt testar samhället och opinionen för att återinföra den terroristiska våldskulturen i Argentina.

Han pekar på skotten som sårade filmregissören Fernando "Pino" Solanas den 22 maj, de upprepade attackerna mot "de galna mödrarna" (Madres de Plaza de Mayo, dvs

Argentinas "galna mödrar" har inte gett upp. Nu växer oron för att terrorn är på väg tillbaka i Argentina.

egentligen Förstamajtorgets mödrar) och skändningar av den judiska kyrkogården i Berazategui, som tecken på detta kusliga mönster.

Under 70-talet mördades tusentals människor och tiotusentals tvingades i exil då militären och terrorgrupper som AAA försökte utrota all opposition i landet.

N O T I S E R

VETERAN DÖD I FRANKRIKE

Den 4 april avled Juliet Toublet i Paris. Han blev 85 år gammal.

Toublet var en veteran i den franska syndikalistiska rörelsen. Under mellankrigstiden var han sekreterare i CGTSR (Confederation Generale du Travail Syndicaliste Révolutionnaire) och han ingick i Internationella Arbetareassociationens (IAA) sekretariat.

CGTSR överlevde inte andra världskriget, men syndikalisterna samlades efter kriget i CNT-F, där Julien Toublet blev generalsekreterare.

Han var senare medlem i CGTs korrekturläsfack, som än idag för vidare CGTs ursprungliga revolutionära syndikalism från 1906 års kongress i Amiens.

Som *Le Monde Libertaire*, franska anarkistfederationens veckotidning, skrev:

– Med Toublet är det en del av den franska arbetarrörelsens historia som har försvunnit.

Tidningen nämner Voline, Berneri, Souchy – framstående frihetliga kamrater från Ryssland, Italien, Tyskland – Barcelona 1937, det enhetliga byggnadsarbetarfacket och maj 1968 som milstolpar i hans livsverk.

STRESS SLÅR UTFLER PÅ JOBBET

Det är inte bara tunga lyft och monotona arbetsuppgifter som leder till sjukskrivning.

På länssjukhuset i Gävle har man undersökt 7 000 män och kvinnor i tio kommuner och i alla förekommande yrken.

Hälften hade det för stressigt på jobbet. Fyra av tio vantrivdes, de första symptomen på negativ stress enligt psykolog Vanja Moser vid Statshälsan.

Enda ljusglinten kom från skogsarbetare och jordbrukare,

som i högre grad än övriga kategorier mätte bra.

Vantrivsel på arbetet uppstår ofta då man blivit osynlig, känner sig värdelös och styrd. Moser har gjort en "stresstrappa" som börjar just där. Den går vidare över ryktesspridning, missnöjsamhet, passivitet, klagomål på miljön, samarbetssvårigheter, personalomsättning, sjukfrånvaro, missbruk.

ANARKISMEN
av Guérin 60:–
SYNDIKALISMEN
av Lagerström 60:–
Gratis boklista!
Federativs förlag, Sveav. 98,
113 50 Sth. 08-673 37 40

Flyttar du?

Använd gärna postens gratiskort. Skicka det till:

SAC:s adressregister

Sveavägen 98

113 50 Stockholm

Skicka alltså inte ändringen till redaktionen!

Och du! Skriv numret som står på etiketten till höger. Och ditt personnummer. Och din LS.

Så får du tidningen även i fortsättningen.

Fram för klara principer

Aktiva LS med klara principer är en förutsättning för syndikalismen. En levande debatt är också en grundförutsättning för ett demokratiskt samhälle.

Så långt hoppas jag att vi alla är överens inom SAC.

Det verkar som om en ideologisk debatt är under uppsegling, och det vore bra om den debatten kunde föras i denna tidning. Dels för att den når samtliga medlemmar, och dels för att Arbetaren kanske inte alla gånger är ett lämpligt forum för inbördes "trätor".

Till kongressen 1987 föreslog jag att uttrycket "frihetlig socialism" i Principförklaringen skulle bytas ut mot ordet "syndikalism". Kongressen beslöt enhälligt och utan motivering att avslå motionen.

Kongressen 1983 hade att ta ställning till flera motioner som gällde principer. Göteborgs LS föreslog att begreppet "frihetlig socialism" konsekvent skulle användas i Principförklaringen, och att det anarkosyndikalistiska begreppet skulle införas där, samt i LS och distriktets stadgar. Kongressen beslöt att inga förändringar skulle göras, som berörde detta! Det är tydligt att Göteborgs LS då ansåg att frihetlig socialism är liktydigt med anarkism. Det framgick även av att dessa tankegångar framfördes av enskilda debattörer i vår press.

Vid den 24:e kongressen i juni 1990 önskade Uppsala LS att man skulle ta ställning till bland annat anarki. Frågan avslogs utan debatt.

Samtidigt som locket lagts på för en debatt om ordens betydelse nu och tidigare, och utan att invänta den nytillsatta arbetsgruppens resultat, tar kongressen ställning för ett förslag från centralkommittén, CK. Till råga på allt ett internationellt program för SAC.

Läser med stigande förvåning följande passus: "Särskilt angelägna är vi att ha goda relationer med oss ideologiskt närstående organisationer, dvs revolutionära syndikalister, anarkosyndikalister och frihetliga socialister i allmänhet."

Här ligger en hund begraven. Det skulle

inte förvåna om CK vid en kritik tiger, försöker tysta ner saken eller kommer dragandes med vackert tal om "i vanlig demokratisk ordning och motionshäftet". Utan att rodna upp över öronen! Hur står det till med LS-kontakterna och det syndikalistiska medvetandet?

En illa förberedd kongress har begått ett mycket stort misstag i det här fallet. Det hjälper föga att tala om goda relationer med kreti och pleti. Goda relationer skall vi ha med alla arbetare.

Tyvärr blir inte bilden klar och fullständig om vi inte är klara över de s k nyorienterarnas dominans under demokratisk täckmantel, och att rester av detta lever vidare.

Fortfarande finns anarkismens och den frihetliga socialismens företrädare på Arbetarens redaktion, och i principförklaringen detta med frihetlig socialism.

Förvirringen är total och det var kanske inte märkvärdigt att CK lade ovannämnda förslag, och att en okritisk kongress svalde betet. Den eller de personer som var konstruktörer är medvetna liberaler.

Det nya är anarkisternas inflytande på både gott och ont. Här hänger också resultatet på om de har klart för sig att om de arbetar inom SAC, så gör de det som syndikalister och inte som anarkister. Vi ska inte använda ord som förvill.

Vad är då en anarkist, en frihetlig socialist och vad kännetecknar en anarkosyndikalist?

Under rådande omständigheter är det nödvändigt att på ett klart och otvetydigt sätt besvara de frågorna, om *syndikalismen* skall ha en rimlig chans. Vad säger du som medlem? Vad säger du som anarkist? Vad säger AU? Vad säger chefredaktören på Arbetaren, vårt ansikte utåt?

Allmänheten, som vi vill vinna för vår sak, vet kanske inte heller vad orden betyder, och får kanske för sig att SAC är till för bara anarkistiska arbetare. Våra tidningar och andra publikationer svämmar ju över av anarkistisk propaganda och gratisreklam.

Tills vidare får vi som vill gälla för syndikalister rätt och slätt trösta oss med vad som står i LS grundstadgar som ristat i granit i paragraf 1: "samhällets förändring i syndikalistisk riktning", och "ett framtida syndikalistiskt samhälle", koncist uttryckt.

Den vakne läsaren observerar att revolutionära syndikalister utelämnats i frågeställningen ovan. Orsaken är att syndikalisterna är – och skall vara – revolutionär, för han/hon vill med fredliga medel genomföra en total förändring av samhället. Avskaffa all utsugning och därmed åstadkomma ett klasslöst

samhälle, vilande på de lokala grundstadgarna.

Några sådana ambitioner hade inte nyorienterarna 1952 och det har inte dessa personers ideologiska arvtagare idag. Genom okamratligt manipulerande försökte och försöker de driva sin frihetliga linje inom SAC. Nu senast i det internationella programmet. Ska nästa steg tillåtas bli urvattning av LS grundstadgar och principförklaringen?

Nej, kamrater! Slå vakt om den principförklaring vi har. Den är i stort sett bra. Den behöver bara justeras och förbättras på vissa punkter i texten, förutom det här med att skriva syndikalism istället för frihetlig socialism.

Bror Morén
Nora LS

Redaktionella principer?

Har just fått majnumret av SAC-Kontakt i min hand. Under referatet från 1 maj i Göteborg står mitt namn.

Denna artikel har emellertid inte jag skrivit. Jag känner igen vissa formuleringar från det referat jag skickat till SAC-Kontakts redaktion, men rätt mycket är omskrivet.

Innehållsmässigt spelar det ju ingen roll i just det här fallet. Men principiellt tycker jag att det är väsentligt. Man kan ju börja undra i vilken utsträckning andra inlägg och artiklar är omarbetade?

I detta fallet borde det väl varit så att redaktören undertecknade referatet och i så fall angav mitt referat som källa eller underlagsmaterial.

Jag har svårt att tänka mig att ett förfarande som detta hör ihop med de "goda redaktionella principer" som det talas om på debattsidorna i majnumret.

Helena Nygren
Göteborgs LS

Tvätta och stryka text

Jo, Helena. Att skriva om texter – "tvätta och stryka" – hör till redigerarens uppgifter, liksom att sätta rubriker, skriva ingresser, mellanrubriker och bildtexter.

Låt mig citera ur en av de många handledningar som finns i ämnet. Den är utgiven av Fojo, Fortbildningsinstitutet för journalister och heter Redigering och grafisk teknik, av Agneta Carlsson-Rolfer och Anders Forsberg. Samtliga citat är hämtade från sidan 14:

"...det vanligaste är att redigeraren nöjer sig med att antingen själv ändra ingresser eller ber reportern skriva om för att få en slagkraftigare inledning. Tidsbrist avgör oftast hur mycket redigerare arbetar med texterna."

"Av naturliga skäl uppstår lätt konflikter mellan redigerare och reportrar. Arbetsområdena överlappar varandra och kollisioner är oundvikliga. Reportern värnar om sin text och de geniala formuleringar som redigeraren bara tycker är obegripliga och stryker bort."

"Det är inte ovanligt att en artikel som fått ett visst utrymme i tidningen visar sig vara för lång. Då måste redigeraren stryka ner artikeln. Även detta moment är förstuds en källa till konflikt med reportern men här måste skribenten böja sig, eftersom mycket material ska få plats i tidningen..."

Nu är det givetvis också skillnad på det material som inkommer. Det mesta ändras inte. Men ett referat kan, enligt min mening, inte betraktas som lika "privat" som en artikel eller rapport.

Finns ytterligare information, eller för den delen poäng, att tillföra, så tycker jag att det är fritt fram. Sålunda tillfogade jag en parentes i Borås LS referat om en notis på de internationella sidorna, samt en uppgift från LS-ens ordförande om att en grupp blivit intervjuade av Radio Sjuhärads. I övrigt har jag inte ändrat något.

Om det alls skall vara någon mening med att ha en redaktör måste jag få jobba enligt "redaktionella principer" – att de var "goda" skrev jag inte. Annars kan medlemmarna likaväl skicka allt material till en inskrivningsbyrå, och sedan direkt till sätteriet, och spara in redaktörslönen. Men jag tar gärna en debatt i den här frågan!

Katia Henry
Redaktör

"Förtäckta korplag måste stoppas"

Den frihetliga fotbollscupen är redan en tradition.

I år hade inte mindre än 25 lag hörsammat förra årets segrare, Skogskyrkogårdens Äldre Långlöpare (SKÅLL) inbjudan.

Redan klockan nio på lördagsmorgonen samlades spelarna i de stackars lag som inte hade anmält sig bland de 16 första för att göra upp i en extra kvalomgång.

Sedan var det full fart fram till prisutdelningen och då hade dammet yrt över planen på Långholmen mitt i Stockholm i nio timmar.

Under jubel, från de åskådare som inte gett upp pga för stort intag av sportdryck, och de spelare som inte fått nog av kyla och regnskurar, kunde Ulrika Kennegård från segrande Federativs förlag ta emot den (enligt vissa funktionärer) fula vandringspokal som cupens instiftare, Brand, förra året tillverkade.

Även tidskriften Brands tappra lag (som inte gick vidare) fick ett specialpris. En förgylld spade som uppmuntran (?) för det mest destruktiva spelet.

På Långholmens plan gjordes många heroiska fotbollsinsatser. Frescati Anarkistiska Sällskap (FAS) bars fram av publikens talkörer:

Intellectuell Solidaritet–Medelklassens kampenhet –och genom sin fenomenale målvakt, Magnus Hömqvist, var man ett tag ytterst nära en seger mot ett av favoritlagen, vältränade SUB/Lokalen, som med sin stora, blåsvarta fana och sitt vältränade uppvisningsjoggande försökte locka folk till huliganfest på Björngårdsgatan efter cupen.

– Vi är här för att vinna, sade Peppe från SUB innan de hade förlorat finalen mot Federativs med 3–6.

Framåt natten hade dock SUB-gänget tröstat sig med att räkna ut att de i alla fall leder maratontabellen för cupens två år.

Social- och Vårdsyndikatet i Stockholm

deltog som vanligt i effektfull klädsel (förkläden) och Postsyndikatet kunde visa upp Postverkets nya tjuguså ljust blå uniformer.

Att det finns kämpaglöd visade postisarna när de spelade sin sista match mot Norra Kyrkogårdens Anarkister (NKA), en match som saknade betydelse då avancemanget i gruppen redan var klart.

Men postens spelare fick en nytändning och gick från 0–4 till 3–4. Publiken led sedan med de tappra post-syndikalisterna, då slutresultatet blev 5–3 till NKA.

Tävlingsledaren Michael Ribbenhag hade en hektisk dag där han gick runt och försökte hålla reda på alla lag.

– Var är Hizbollah?

– Har inte Umegänget kommit än? Då stryker vi dom och låter NKA ta deras plats. Va, kommer Sumpans LS nu? En halvtimme försent?

SAF(t) från Umeå hade haft vissa omställningsproblem med stockholmsklimatet, och missade matchstarten med ett par timmar. Och då var det försent för norrlänningarna.

Under efterfesten muttrades mycket från de lag som inte gått vidare från grupp-spelet.

– Förtäckta korplag måste stoppas.

– Den här cupen börjar bli för stor.

– Ska folk få byta lag hur som helst under turneringen?

– Jävla machoattityd att inte ha några tjejer i laget.

Det var några vanliga kommentarer bland lag som haft mindre framgång.

Nu återstår ett års uppladdning och träning innan det återigen är dags för årets idrottsevenemang inom SAC: Den frihetliga fotbollscupen.

Ulf B Andersson

Deltagande lag: Norra Kyrkogårdens Anarkister, Avvikarna, Hizbollah, Social- och Vårdsyndikatet i Stockholm, Skåne, Brand, Skåll, Federativs förlag, Kafé 44/Pöbel, Sundbybergs LS, Frescati Anarkistiska Sällskap, SUB/Lokalen, Solna LS, Arbetaren, IFK Dr Krall, Alternativ Stad, Postsyndikatet, Förenade Växjöemigranter.

SAC - Kontakt
7-91
och så var det debatt...

Inbördes hjälp:

Ett vasst vapen

DEBATT

Ideologierna är döda, säger man. Är kapitalismen död?

De syndikalistiska idéerna är inte döda, men de saknar trovärdighet eftersom de praktiska exemplen är få. Vi måste ge idéerna trovärdighet genom att pröva dem i praktiken.

Konkurserna ökar i Sverige. Det innebär ofta att någon/några satsat själ, hjärta och alla pengar på en idé som sedan sprack.

Men man försökte i alla fall. Ingen kan säga att man är en "snackpåse" som inte menar allvar. Dessutom har man skaffat erfarenhet som kan användas vid nästa försök. Inget säger ju att just första försöket ska lyckas eller är bra. Var ditt första samlag det bästa?

Frihetlig socialism, medlemsdemokrati, självstyre, syndikalism är vackra ord i mina öron. Men sällan hör jag talas om "syndikalistiska konkurser". Är vi bara "snackpåsar"?

Hur det blir när kapitalismen får breda ut sig kan var och en se på exempelvis privatbilsismen och dess konsekvenser. Människor vill se handling för att satsa på något annat, det räcker inte med ord.

Förmodligen drar Bert Karlsson till sig sympatisörer bland dem som trivs på hans Sommarland; folk vet vad Bert Karlsson står för.

Av samma orsak tappar socialdemokraterna eftersom allt fler får klart för sig vad de menar i exempelvis miljöfrågor genom besluten om Scan Link, Öresundsbron och kärnkraften.

Inga egna misslyckanden

Vad står SAC för i handling? Vad och hur vill vi göra?

Förutom fackföreningen är det nästan helt tomt på praktiska syndikalistiska experi-

ment. Vi har inga egna misslyckanden att diskutera ens. Samtidigt finns det ett sug efter en alternativ livsstil bland dem som genomskådat privatbilssamhället.

Vi säger att "vi nöjer oss inte med smulorna från de rikas bord, vi vill ta över hela bageriet". Hur ska vi nånsin kunna sköta ett bageri när vi inte ens försöker lära oss baka?

Jag efterlyser mer gemensam, ekonomisk handling, modell "inbördes hjälp", som kan ge oss de erfarenheter vi behöver för att växa, både som individer och organisation.

"Inbördes hjälp" inom en LS är ett bra exempel för andra LS och ger trovärdighet till att vi vill något annat.

Mitt förslag är därför att vi inför mer "inbördes hjälp" i LSen. Vi ska inte bara ägna tid åt högre inkomster, lika viktigt är att sänka medlemmarnas utgifter.

Alla tjänar på "inbördes hjälp", även vi arbetslösa. Det kan även skapa obetalda, meningsfulla arbetsuppgifter åt oss medan vi stämplar, skapa gemenskap och göra det möjligt för fler att minska sin löneslaveritid. Vi måste börja prata med varandra om vilka utgifter vi har och hur vi gemensamt och direkt kan minska dem.

Ekonomi ett slaveri

I dag är svenskarna skyldiga 700 miljarder kronor för sina hus, bilar, studier och konsumtionsvaror. Det blir cirka 100 000 i snitt för den vuxna befolkningen!

Bankerna kasserar in räntor och avgifter som aldrig förr. Många sitter totalt fast i en urusel ekonomi. Det är ett slaveri som vi måste befria oss ifrån. Gör vi det blir vi trovärdiga!

Vi anser ju att människor kan och vill ta ansvar och vara solidariska, det tjänar även egoister på.

"Inbördes hjälp" innebär att vi går samman och delar på våra utgifter. Det är möjligt att dela på det mesta eller åtminstone sänka

kostnaderna för att få ner utgifterna.

Vi kan göra gemensamma matinköp, dela på bostäder, bilar, frysboxar, videokameror, diaprojektorer, skivor, böcker och så vidare. Det mesta går att dela på om fantasin används.

Tänk er en loppmarknad där man hyr i stället för köper saker!

Friheten sitter ju inte i att äga saker, det skapar bara ett slaveri under tingen. Frihet är att *ha tillgång till olika saker vid behov*.

LS kan äga saker och hyra ut dem till medlemmar till självkostnadspris. Eftersom det är gemensamt ägda saker blir hyrpriset *lägre* än om man själv äger prylen. Dessutom kan jag hela tiden se efter hur mycket pengar jag har i handen och bestämma vad jag vill göra med dem just då, i stället för att ha dem bundna i en dyr pryl.

I de flesta fall borde det vara **möjligt** att hålla hyrpriser som ligger under **hälften** av vad det skulle kosta att hyra prylen på något annat håll.

Syndikalistisk marknad

Genom att naturens resurser **utnyttjas** bättre motverkas slit- och slängsamhället och det bidrar till att miljön skonas. De enda som förlorar på systemet är kapitalet och dess stat. "Inbördes hjälp" är alltså ett vasst vapen i kampen!

"Inbördes hjälp" ger **verklig** befrielse och hotar kapitalets vinster, minskar dess marknad. Vi skapar en syndikalistisk marknad, **helst i varje kommun**, så att det är **möjligt att samarbeta ytterligare och utnyttja fördelarna även vid flytt**.

Denna syndikalistiska marknad kan få växa hur mycket som helst. Ju mer den växer desto större frihet åt människorna och desto mer skonas miljön och hotas kapitalets marknader.

I takt med att vi minskar våra utgifter kan vi sänka vår löneslaveritid, hjälpa varandra,

arbeta kollektivt och även i övrigt göra mer av det vi själva vill. De erfarenheter vi skaffar oss har vi god nytta av den dag "bageriet" slår igen och vi tar över.

Ska vi ta sikte på 2020?

Ta upp idén på nästa LS-möte. Lär kooperativ ekonomi. Ta första steget. Även en lång resa börjar som bekant med det.

Och det är roligare att vara för något än att bara säga nej.

Sven-Gunnar Sjöberg Sternrot
Västerås LS

Liberalism inom SAC

Liberalismens arkitekter anno 1952 ställde den liberala demokratin gentemot statlig tillväxt och satte på denna etiketten den statliga demokratin.

Därefter piskade man den senare i god anarkistisk anda (anarkisterna vill ju avskaffa staten) och rosade den liberala demokratin. Det vill säga, rosade den liberala småföretagsamheten och producentkooperationen.

Massan av de anställda som medintressenter skulle, enligt dessa "syndikalister", vara en väg till målet. Vi bör kanske också intressera oss ännu mer för aktieköp och konvertibler? Hur många värdepapper kan dagens nyfattiga köpa?

I sin artikel Liberalism och frihetlig socialism (Syndikalismen nr 6/1941) sökte Rüdiger redan då göra SACs medlemmar förtrogna med tanken på att socialism i "frihetlig mening" var liktydig med liberalism.

Det gäller, säger han här, "att skala fram den sanna kärnan i liberalismen och sätta den i förbindelse med socialismens idéer... Dessa båda strömningar måste flyta samman, istället för att skilja sig... Då uppstår ordning liksom välbefindande för alla ur detta

krafternas fria utjämning, så som liberalismen fordrar!"

Nej, kampen måste gälla rätten över våra arbetsplatser. Den helt avgörande faktorn i våra liv. Överger SAC kravet på samhällsligt ägande till produktionsmedlen och naturtillgångarna har man ingen rätt att kalla sig socialist, än mindre syndikalist.

De reformistiska företagsnämnderna var inte revolutionära. Numera sitter fackföreningsrepresentanterna som gisslan i företagsstyrelserna. Därför behövs den revolutionära syndikalismen och SAC.

Syndikalismen som helgjuten samhällsidé spårade ur då dessa liberala nyorienterade tolkade den som "totala sociala frälsningsföreställningar". Syndikalismen var i första hand en rörelse och i andra hand en lära, den var dogmatisk och det finns ingen "äkt syndikalism", predikar Sven Lagerström i "vår" grundlärobok ännu 1984. (Vem har bett honom skriva detta trams?)

Att vara liberal är att vara kluven. Den moderna liberalismen är social-liberal. Den förenar kraven på den enskildes trygghet i samhället med enskild företagsamhet och mångfald. Grundtanken i liberalismen är frihet, säger dess apostlar.

Som partipolitiskt oavhängig syndikalist går man ogärna i polemik med en politisk riktning, men då nu dessa kamrater inom SAC är ute på villovägar måste man reagera.

Bror Morén
Nora

Vegetarianen – ska han varsla?

Det känns litet fånigt att tillhöra en av de utvalda som får lov att debattera med Hellman/Hammarberg (jag tillhör inte Tanum

LS). Men så skall det väl kännas, eftersom deras insändare är ganska fänig.

Ni säger att ni vill debattera samvetsvägran men de som uppenbarligen inte delar era åsikter får inte delta i debatten. Varför? Det borde kunna bli en bra debatt om de som debatterar inte tycker samma sak.

Nåväl, ni är tydligen för samvetsvägran, bara den sker inom SACs ramar. En samvetsvägrare skall följa arbetsmarknadens spelregler om varsel, blockader och förhandlingar.

Vad händer då om arbetsgivaren inte viker sig utan driver frågan till AD och AD beslutar att samvetsvägraren är tvungen att svetsa kanonbåtar?

Jag tror inte man kan detaljreglera hur en samvetsvägrare skall bete sig. Däremot kan SAC aktivt stödja samvetsvägrare. Stödet kan vara att man varslar om blockad och så vidare.

Problemet i ett nötskal är väl snarare: måste en vegetarian varsla innan han äter grönsaker?

Björn Eriksson
Göteborgs LS

Långt före stenåldern

Bush och Gorbatsjov har träffats för sjätte gången. Vi vet inte vad de sagt till varandra.

Idrott kan TV-sändas dirket till alla hem. Varför vill inte Bush och Gorbatsjov prata öppet direkt i TV? Om det var något gott de hade att säga mänskligheten, varför inte säga det så att alla kan höra?

USA är det land, vars ledare bombade Vietnam "tillbaka till stenåldern". Men ännu efter tolv års krig har alla inte klart för sig vad Sovjets ledare gjort, och fortfarande gör, i Afghanistan. De har förstört landet till en nivå "långt före stenåldern".

1979, när Sovjet invaderade Afghanistan,